ΔΑΦΝΗ

ΙΔΡΥΤΗΣ ΣΠΥΡΟΣ Κ. ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ
ΕΤΟΣ Α'. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.
ΑΡΙΘΜΟΣ 37

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, 15 Ἀπριλίου 1910
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΤΙΜΟΣ ΔΕΠΑΣΤΑΣ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ Μ. ΜΑΓΚΑΚΗΣ
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ
Γραφεῖα: ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ 34

Η ΑΠΟΚΑΘΗΛΩΣΙΣ (ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΡΟΥΜΠΕΝΣ)

"ΔΑΦΝΗ,,

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Οὐδεμία αἴτησις πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

	Ἐτησία
Ἐσωτερικοῦ.....	Δρ. 5
Ἐξωτερικοῦ.....	Φρ. 8
Ἀμερικῆς.....	Δολλάρια 3
Ρωσσίας.....	Ρούβλια 3

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν καὶ λήγουν οἱανδήποτε ἐποχὴν τοῦ ἔτους.

ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

Ἀγγελίαι καὶ διαφημίσεις Λεπ. 20 ὁ στίχος
Καταχωρ. Τραπεζῶν καὶ Ἑταιριῶν Δ. 70

Τὰ φιλολογικὰ δημοσιεύματα καταχωρίζονται δωρεάν, μὲ τὴν σειράν των, ἂν ἐγκριθῶσιν, καὶ ἐφ' ὅσον ἐπαρκεῖ ὁ χῶρος τοῦ φύλλου.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ὅρος ἀπαραίτητος.

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ *φύλλον τῆς «Δάφνης» πανηγυρικὸν, δωδεκασέλιδον, μὲ ὡραίας εἰκόνας θαυμασίαν φιλολογικὴν ὕλην καὶ τὸν Ἀρσὲν Λουπὲν κατ' ἀριστοτεχνικὴν μετάφρασιν τῆς δος Alex. Οἱ καλλίτεροι λογογράφοι θὰ ἔχουν τὰ ἔργα των.*

Θὰ παρελάσουν πάλιν ἀπὸ τῶν στηλῶν μας οἱ κ. κ. Κονδυλάκης, Δαραλέξης, Σουρῆς, Παλαμᾶς, Μωραϊτίνης, Ροδοκανάκης, Γρανίτσας, Ξενόπουλος, Μελᾶς Μαρτζώκης, Πανᾶς. Αἱ διὰ τὸ προσεχὲς φύλλον ἀνταποκρίσεις δέον νὰ φθάσουν εἰς τὰ γραφεῖα μας τὸ βραδύτερον τό Σάββατον.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Η ΜΥΡΟΦΟΡΟΣ

ΤΗ ΚΥΡΙΑ Ε. Κ.

Κάτω ἀπὸ τὸ σκοτεινὸν στερέωμα ἡ πλατεῖα τοῦ Συντάγματος καὶ αἱ ὁδοὶ πᾶσαι αἱ εἰς αὐτὴν ἄγουσαι εἶναι φωτόλουστοι ἀπὸ τοὺς ἠλεκτρικοὺς λαμπτῆρας, γαληνίους ἀπὸ τὰς ἀναριθμήτους γλωσσίδας τοῦ ἀεριόφωτος, ἀνησύχους.

Ἐνῷ οἱ κάτοικοι ὅλοι τῶν Ἀθηνῶν εἶναι ἔξω τῶν οἰκιῶν των καὶ θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ὅλοι ὁλοὲν συρρέουν πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ διαγκωνίζονται καὶ συνωστίζονται καὶ θορυβοῦν.

Καὶ εἶναι ἡ ἑσπέρα τῆς περιφορᾶς τῶν Ἐπιταφίων.

Ἀλλ' ὅμως ἑκάστη στιγμὴ ἐν μέσῳ τῆς οἰονεὶ πανηγυρικῆς ἑορτῆς εἶναι δι' ἐμέ, — πλὴν καὶ διὰ πολλοὺς βεβαίως ἄλλους — ἀνὰ ἓν κτύπημα κατὰ τῆς κατανύξεως, ἀνὰ μία ψυχρολουσία τῆς θρησκευτικῆς ζέσεως, μία αἰτία ἀγανακτήσεως, ἢ ὅπερ χειρότερον, μία αἰτία εἰρωνίας.

Ἐνῷ ἐπιτάφιοι ἀναμένονται, ἐνῷ ἄλλοι πρὸ ὀλίγου ἀντιπαρῆλθον, ἐνῷ ἐπιτάφιοι ὁλοὲν ἀντιπαρέρχονται.

Τὰ πάντα περὶ ἐμὲ μὲ συνέχουν δέσμιον εἰς τὴν πεζοτέραν ὑπὸ τοὺς οὐρανοὺς κοσμικότητα.

Αἱ γυναῖκες ἐξῆλθον φέρουσαι τινες καὶ ἐρυθρὰς ἔτι ταινίας· πολλοὶ ἄνδρες εἰς τὴν κομβιοδόχην ἄνθη, τ' ἄνθη ἐκείνα τοῦ Ἐπιταφίου τὰ ὁποῖα δέον ν' ἀνατίθενται εὐλαβῶς εἰς τὰ εἰκονίσματα ἑκάστου οἴκου. Ἀναρίθμητοι εἶνε ὅσοι ἐνωρὶς κατέλαβον θέσεις πρὸ τῶν καφενείων καὶ τῶν ζαχαροπλαστείων καὶ τῶν ζυθοπωλείων, διὰ νὰ ἴδουν, ἀπαράλλακτα καθώς, εἰς καιροὺς ἄλλους, κατελάμβανον θέσιν ἐντὸς τῶν ἐκκλησιῶν. Καὶ ὅλοι ἔχουν μεταβληθῆ εἰς θεατάς. Χωρὶς κανεὶς καὶ καμμία ἀπὸ αὐτοὺς νὰ κρατῇ κηρίον. Χωρὶς κανεὶς καὶ καμμία νὰ πρόκειται ν' ἀκολουθήσῃ τὸν Ἐπιτάφιον ἄλλως ἢ διὰ τῶν βλεμμάτων.

Εἰς θεατὰς, θεατὰς ἐνίοτε ἀστειζομένους, ἄλλοτε καὶ ἐκσπῶντας εἰς γέλωτα ἠχηρὸν, ἰδίως ἐρωτοτροποῦντας, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἕτοιμον τὸ σκῶμμα· οἱ ὁποῖοι κατευθύνουσιν αἴφνης ὡς μηδέποτε ἀστοχοῦσαν τὴν τακερὰν ὀρθαλμοβολήν. Ἐκ τῶν ὁποίων ὅσοι τρέχουν ἄνω καὶ κάτω, βιαστικοὶ καὶ ἀνήσυχοι, σπεύδουσιν οὗτοι οὐχὶ ἵνα συναντήσουν ἕνα Ἐπιτάφιον, ἀλλὰ διὰ νὰ συναντήσουν μίαν γυναῖκα ἢ ἕνα ἄνδρα, ἀκριβῶς ὡς νὰ εἶνε ἁπλῶς ἡ προτεραία ἢ ὡς ἁπλῶς νὰ εἶνε ἡ ἐπιοῦσα, ἀκριβῶς ὡς νὰ μὴ εἶνε ἡ ΝΥΞ ΤΗΣ ΠΕΡΙΦΟΡΑΣ ΤΟΥ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΥ.

Καὶ εἶνε πράγματι ἑκάστη στιγμὴ δι' ἐμὲ μία ἀπόψυξις τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος, μία ὕφεσις παντὸς θρησκευτικῆς μεταραιώσεως, μία χαλάρωσις τῆς ἐνθέου ζέσεως! Ὅλα με κρατοῦν δέσμιον εἰς τὴν πλέον χαμαίζηλον ὑπὸ τοὺς οὐρανοὺς κοσμικότητα...,

Αἴφνης ἐπεφάνης σὺ ἡ μελανείμων· μελανείμων ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν· μελανείμων καὶ οὐχὶ ὑπὸ ἀνδρὸς ἀλλὰ ὑπὸ γυναικὸς ἐπίσης συνοδευομένη, ἀπαράλλακτα ὅπως ἐκείναι αἱ ὁποῖαι ἔρχανον τὸν Τάφον λίαν πρωὶ ἐλθοῦσαι. Γυνὴ ἢ κόρη; Ἀλλὰ ἔχεις κἄτι τι μιᾶς Παναγίας, καὶ ποῖος θὰ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ὅτι αὐτὴ δὲν εἶνε μήτηρ ἀλλὰ καὶ ποῖοι θὰ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν εἶνε κόρη; Μελανείμων καὶ παρθενικωτάτη καὶ κατανεύουσα ταπεινοφρόνως τὰ ὄμματα ἐν τῇ ὄψει τῇ λευκοτέρᾳ τῆς ἐν τῇ χειρὶ λαμπάδος, ἐν τῇ ὄψει τῇ οἱονεὶ κηρίνῃ καὶ φαεινῇ καὶ ἀΰλῳ, κατανεύουσα ταπεινοφρόνως τὰ ὄμματα καὶ πορευομένη εὐθέως.

Ἐπεφάνης καὶ ἀντιπαρῆλθες, μὲ τὴν ὡς κόρης τῆς Τανάγρας ἐθνικὴν χάριν, ἣν πάντως θὰ διετήρουν αἱ πρῶται αὗται χριστιαναί, αἱ τέως αὗται εἰδωλολάτριδες, μὲ εὐθυγράμμους τὰς πτυχὰς τοῦ λιτοῦ ἐπενδύτου, εὐθυτενῆς ὑπὲρ τὴν ἐν τῇ χειρί σου λαμπάδα, ἀσφαλὴς οὕτως ὅτι δὲν θὰ ἐχάνετο μηδὲ σταγὼν κἂν τοῦ ἐν σοὶ μύρου τῆς εὐσεβείας, καὶ δὲν ἔτρεφες οὔτε δεξιᾷ, οὔτε ἀριστερᾷ τὴν κεφαλήν, ὡς νὰ μὴ ὑπῆρχεν ὅλος ἐκεῖνος ὁ κόσμος. ὡς νὰ ὑπῆρχε μόνος ὁ ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ πρὸς τὸν ὁποῖον πορεύεσαι εὐθέως ὦ σεμνὴ σύγχρονος Μυροφόρος, κἂν τὸ θεῖον μῦρον μόνον ἐν τῇ καρδίᾳ ἔχουσα! Ἀλλὰ ποῦ ἄλλαχοῦ ἢ ἐν τῇ καρδίᾳ εἶχε τὴν θείαν ἁρμονίαν ἡ Ἁγία Καικιλία, ἡ μηδέποτε ἀψαμένη τῆς χορδῆς ὀργάνου, ἢν μία ὅλη Ἐκκλησία γεραιρεῖ ὡς τῆς μουσικῆς προστάτριαν;

Ναί, ἀντιπαρῆλθες ἡ Μυροφόρος, καὶ ἐν ἀνατάσει τῆς ψυχῆς μου ὅλης μὲ μετέγαγες αἴφνης καὶ ἐν ἀκαρεῖ, ὑπὸ τὴν θείαν νύκτα καθ' ἣν ὁ Ἰησοῦς ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ διότι πολὺ ἠγάπησε τοὺς ἀνθρώπους....

Ὦ, ὑπὲρ βέβαια τοὺς ἤχους τῶν χαλκίνων ὀργάνων, ἐπὶ τοσοῦτον συγκρουομένους παρατόνως· ὑπὲρ τὰς ψαλμῳδίας τὰς ἐν ὑπαίθρῳ, ἐνίοτε τόσῳ παραφώνους· ὑπὲρ τὰς εὐχὰς καὶ τὰς δεκάδας τῶν λειτουργῶν τοῦ Ὑψίστου, ὧν ἡ φωνὴ πολλάκις εἶνε φωνὴ προσκόπτουσα· ὑπὲρ αὐτὸ τὸ τίμιον καὶ ζωοποιὸν σχῆμα τοῦ Σταυροῦ, ἐπὶ τοσοῦτω ἀλλοκότως ἔπτυν ὅτε ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τῶν ἱεροπαίδων σαλευόμενον· σὺ μόνη ὄντως ὑπῆρξες ἡ «Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας» ἰσχυρῶς ὅσῳ καὶ ἀρῴνως πρὸς με φωνήσασα, ἡ ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης ἐπὶ τοσούτῳ αἴφνης μεταρσιώσασά με πρὸς τὰ θεία! Σὺ ἡ διὰ μέσου τοῦ πλήθους τοῦ μεριμνῶντος καὶ τυρβάζοντος περὶ πολλὰ, εὐθέως καὶ οἱονεὶ ὄντως πρὸς τὸν Τάφον τοῦ Σωτῆρος σου πορευομένη, ἡ Μυροφόρος ἡ κἂν μόνον ἐν τῇ ψυχῇ τὸ θεῖον μῦρον φέρουσα.

Διὰ τὸ μῦρον τοῦτο, οὗ μίαν σταγόνα ἠσθάνθην εἰς τὴν διψῶσαν εὐσέβειαν ψυχήν μου,— ὡς εἶσαι σεμνὴ καὶ κεχαριτωμένη,—ἔσο καὶ αὐλογημένη!

ΔΑΡΑΜΟΥ

ΣΤΙΧΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ Α'ΓΝΕ

Χρυσῆ αὐγή. Γυρνῶ στόν κῆπο μόνος,
Τὰ ἄνθη φουντωτὰ μοσχοβολοῦνε,
Τὰ χείλη μου κλειστὰ κρατεῖ ὁ πόνος,
Τὰ ἄνθη μοναχὰ κρυφομιλοῦνε...
Μὲ βλέπουν πονεμένα καὶ μοῦ λένε:
«Ἔλα φτωχέ μου ἐρωτοχτυπημένε,
Συμπάθησέ την πλάτ'ν ἀδελφούλα μας...»
. . . . . .

Κ. Παλαμᾶς.

ΣΟΝΝΕΤΟ ΤΗΣ ΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ

Γρηᾶ θεοφοβούμενη, κυρὰ Σαρακοστή,
Ὁποῦ τὴ γῆ καταρρονεῖς γιὰ τὴν οὐράνια χάρι,
Ποῦ ὅλο μέσ' στὴν ἐκκλησιὰ περνᾶς γονατιστὴ
Μὲ προσευχὴ καὶ μὲ σταυρό, μετάνοια καὶ τροπάρι

Σπλαχνίσουμε— ὁ Κύριος σπλαχνίσθηκε λησταί!
Ποῦ μῆνες τώρα στέκουμε τοῦ κάκου στὸ ποδάρι
Καὶ πες τοῦ Παντοδύναμου νὰ μᾶς εὐσπλαχνιστῇ
Γιατί, γρηᾶ Σαρακοστή, ὁ διάβολος θὰ μᾶς πάρῃ

Κι' ὅπως μᾶς φέρνεις πάντοτε κοντὰ νὰ δγῇ ἡ ψυ-
(χή σου
Τὰ Βάγια καὶ τὴς Πασχαλιᾶς τ' ὀρεκτικὸ τ' ἀρνί,
Ὡτὰν αὐτὰ τὴν, ὥραν σου, ἂν θέλῃς τή στερνή,
—Ν' ἀγιάτρη καὶ ἡ ψυχοῦλα σου στὸ φῶς τοῦ
Παραδείσου!—

Φέρε, Κυρὰ, στὸ δίκηο μας τῆς νίκης τ' ἀριστεῖα.
Ἢ τέλος πάντων σῶσε μας κι' ἀπ' τὴν Στρα-
τοκρατία....

Σ.....

ΓΥΡΩ ΣΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ὑπάρχουν ἰδέαι, αἱ ὁποῖαι ὁμοιάζουν πρὸς τοὺς Ἕλληνας, ποῦ πηγαίνουν εἰς τὴν Ἀμερικὴν βέβαιοι ὅτι τοὺς ἀναμένουν δολλάρια εἰς τὸν δρόμον, καὶ οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ φθάσουν, πληροφοροῦνται ὅτι ἐπῆγαν ἀργά. Ἡ ἰδέα, λόγου χάριν, ὅτι ἡ γυναῖκα δὲν εἶνε μταοῦλον τοῦ ἀνδρὸς, ἀλλ' ὅτι ἔχει καὶ αὐτὴ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐργάζεται, ἔφθασεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅπως οἱ μεταναστευταὶ ἀπὸ πηγαίνοντες τώρα εἰς Ἀμερικήν. Ἀργά. Οἱ ὄψιμοι μετανάσται ἐν τούτοις χαλοῦν τὸν κόσμον διὰ νὰ γυρίσουν εἰς τὴν πατρίδα των, ἐνῷ ἡ θεωρία τῆς ἐργάτιδος γυναικὸς ἐπιμένει νὰ μείνῃ ἐδῶ καὶ χαλᾷ τὸν κόσμον μόνον διὰ νὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ ὅτι ἦλθεν. Ἡμεῖς τὸν πιστεύομεν ὅτι ἦλθεν. Ἀλλ' ὅτι ἔκαμε μάταιον κόπον. Διότι ἂν ὑπῆρχε κάτι, τὸ ὁποῖον δὲν ἐχρειάσθη τὴν Εὐρώπην διὰ νὰ τὸ μάθῃ ἡ Ἑλληνικὴ κοινωνία, αὐτὸ εἶνε τὸ ὅτι ἡ γυναῖκα δὲν εἶνε ἕνα ζῶον, τὸ ὁποῖον ἔχει προορισμὸν μόνον νὰ γεννᾷ παιδία καὶ νὰ κάθεται. Εἰς τὴν ἐργασίαν εὑρῆκε τὴν γυναῖκα ἡ νέα Ἑλληνικὴ ἐποχὴ, εἰς τὴν ἐργασίαν τὴν ἀφῆκε. Ἡ μορφὴ μόνον τῆς ἐρμασίας της μετεβλήθη, διότι προηγουμένως ἤλλαξε τοιαύτην ἡ ἑλληνικὴ ἐργασία. Προχθὲς ὤργωνε τὰ χωράφια, ἐκλάδευε τὰ ἀμπέλια, ἄρμεγε τὰ πρόβατα, ἐδούλευεν εἰς τὸν ἀργαλειόν. Σήμερον δουλεύει εἰς τὸ ἐργοστάσιον, εἰς τὴν μηχανὴν, εἰς τὴν τέχνην εἰς ὅλα τὰ εἴδη τῆς βιομηχανίας. Ἡ σκατάνη κάνει τόπον εἰς τὴν βελόνην, τὸ ἀλέτρι εἰς τὴν μηχανὴν, ὁ ἀργαλειὸς εἰς τὸ τελάρον. Εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὰς Πάτρας, εἰς τὸν Βόλον, εἰς τὴν Κέρκυραν, εἰς τὴν Σύρον κυριεύει τὸ ἔδαφος τῆς ἐργασίας μὲ ἐπιμονὴν καὶ ταχύτητα ἡ ὁποία ἐμπνέει θαυμασμόν. Ὀλίγοι κλάδοι τῆς βιομηχανίας μένουν ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς ἄνδρας. Ἀλλ' ὑπάρχουν ἄλλοι, τοὺς ὁποίους κατέλαβεν ἐξ ὁλοκλήρου. Καὶ ἡ γυναῖκα, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ ζωὴ τῆς πόλεως ἐπέβαλε προσωρινῶς κάποιαν ἀργίαν, ὑψώνεται σήμερον δίπλα εἰς τὸν ἄνδρα, ἐδῶ πηγὴ οἰκονομικῆς ἀνέσεως, ἐκεῖ προστάτρια οἰκογενείας, παρέκει ἰδρύτρια ἐργασίας, διευθύντρια ἐπιχειρήσεως, θρίαμβος τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἐπιχειρηματικότητος. Δι' αὐτὸν τὸν μετασχηματισμὸν της δὲν ἐχρειάσθη μήτε Σχολὴ, μήτε Τεχνουργεῖον. Ἐπήδησε μόνη της, αὐτοεδιδάχθη σχεδὸν, αὐτοετελειοποιήθη. Ἡ κοπέλα ποῦ ἐπῆγεν εἰς τὴν μοδίστραν διὰ νὰ παίρνῃ μίαν δραχμὴν ἡμερομίσθιον, μετ' ὀλίγον καιρὸν ἔγεινεν αὐτὴ μοδίστρα, ἀφήσασα ὀπισθεν της τὴν διδασκάλισάν της. Κατὰ παρόμοιον τρόπον ἡ ἐργάτις τῆς ὀμβρέλλας τῶν ἀσπροφορούχων, τοῦ καπέλλου. Καὶ ἰδού, ἀφοῦ κατέλαβεν ἐντελῶς τοὺς κύκλους αὐτοὺς τῆς ἐργασίας, παρακολουθοῦσα τὸν ἄνδρα παντοῦ, ἁρπάζουσα καθημερινῶς μίαν στιθμὴν τῆς ἐργασίας του,, δουλεύουσα εἰς τὸ σαπωνοποιεῖον, εἰς τὸ ὑποδηματοποιεῖον, διευθύνουσα σιδηρουργεῖον, ἀνοίγουσα ὀδοντοἰατρεῖον, ἐξαπλουμένη παντοῦ ὅπου ζητοῦνται χεῖρες.

Μόνον ἡ Ποίησις ἐζημιώθη εἰς αὐτὴν τὴν νέαν μορφὴν τῆς γυναικός. Μετ' ὀλίγον καιρὸν μῆτε βαθειὰ εἰς τὰ χωράφια δὲν θὰ ζῇ ἡ γυναῖκα ποῦ ἐτραγούδησεν ὁ Κρυστάλλης καὶ ἡ δημοτικὴ ποίησις. Ἡ τελευταία ἄλλως τε, τὴν παρηκολούθησε καὶ εἰς τὸ ἐργοστάσιον, διαμαρτυρομένη διὰ τὰ κακὰ δαιμόνια:

Δὲν θέλω νὰ δουλεύῃς
στ' Ἀσπιώτη τὰ χαρτιά

Ἀλλὰ ματαίως. Ἡ γυναῖκα δουλεύει καὶ ἡ Ποίησις ἂς διαμαρτύρεται. Ἄλλως τε αὐτὴν τὴν ἐσφαξε πρὸ πολλοῦ καιροῦ ἡ φυσιογνωμία τῆς νέας ζωῆς.

Ὁ Ράσκιν ἀπελπίσθη ἀφορίζων καὶ ἀπέθανε χωρὶς νὰ κατορθώσῃ τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τὸν σύρουν εἰς τὸ Νεκροταφεῖον ἐπάνω εἰς τὸ νεκροκράββατον καὶ ὄχι μὲ τὴν νεκροφόρον.

Ἀλλ' ἀπὸ τὰ δάκτυλα ποῦ ἀκούμβησαν σήλεγον ἐπάνω εἰς ὅλας τὰς μορφὰς τῆς ἐργασίας δὲν ἠηδοῦν μόνον αἱ ὠφαῖαι τουαλέτται, οἱ ἀφροὶ τῶν δαντελλῶν, αἱ ὀπτασίαι αἱ ὁποῖαι λέγονται χειροτεχνήματα, ἡ ἀνακούφισις πτωχῶν οἰκογενειῶν, ἡ προστασία γερόντων γονέων καὶ μικρῶν ἀδελφῶν. Ἀπὸ τὰ δάκτυλα αὐτὰ στάζει καὶ αἷμα, ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ Ἐργοστασίου ἀναβαίνουν βόγγοι, ἐπάνω εἰς τὰ μάτια τὰ σκοτωμένα ἀπὸ τὸ δάσιμον τοῦ φωτὸς τῆς λάμπας, στάζουν δάκρυα πόνου καὶ ὀδύνης. Καὶ γύρω εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν πάλην τῆς γυναικείας προσπαθείας ἡ ἀδιαφορία ὅλων ἀδιαφορία διὰ τὴν ὡς τραγνίαν ρυθμισμένην ἐργασίαν, ἀδιαφορία διὰ τὴν ὑγιεινήν της, διὰ τὴν πνευματικήν της τροφὴν, διὰ τὴν ἐπαγγελματικήν της ἀνάπτυξιν καὶ ταυτοχρόνως τὴν μόρφωσίν της ὡς μητρὸς, ὡς γυναικὸς, ὡς θεμελίου τῆς οἰκογενείας.

Ἀπὸ αὐτὸν τὸν κύκλον, ὅπου παλαίει ἡ προσπάθεια μὲ τὴν θλῖψιν, ἡ ἐπιτυχία μὲ τὴν συμφορὰν, ὁ θρίαμβος μὲ τὴν ὀδύνην, ἀπὸ αὐτὸν τὸν κύκλον, τὸν ὁποῖον καθημερινῶς εὑρύνει ἡ χειρονομία τῆς γυναικὸς, πηδοῦν χίλια ζητήματα τὴν ἑβδομάδα μαζὶ μὲ τόσα ἄλλα ποῦ ἀνήκουν εἰς τὴν περιοχὴν τῆς ἄλλης γυναικείας κινήσεως, τῆς οἰκογενειακῆς καὶ κοινωνικῆς.

Ἀνάμεσα εἰς αὐτὰ τὰ ζητήματα θὰ ζητῇ σκέψεις ἡ στήλη αὐτή.

Καλὴ ἀρχὴ λοιπὸν ἀλλά, πρὸ παντὸς, καλὸν τέλος διότι εἰς συζητήσεις μὲ γυναῖκας καὶ διὰ γυναῖκας κάθε ἄλλο παρ' τὸ ἥμισυ τοῦ παντὸς εἶνε ἀρχή... *Σ. Γρανίτσας*

ΜΟΝΟΝ εἰς τὰ γραφεῖα μας ὑπάρχουν τὰ πρῶτα φύλλα τῆς «Δάφνης» (1—30), τιμώμενα ἀντὶ δρ. 3.

ΒΙΟΛΕΤΤΑ

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Δάφνης» καθιστᾷ γνωστὸν ὅτι οὐδεμίαν ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τῆς προκατόχου Διευθύνσεως μὲ ἡμερομηνίαν μεταγενεστέραν τῆς 1ης Μαρτίου ἀναγνωρίζει, οὐδὲ ἔχει σχέσιν τινὰ μὲ τὰς ἐνυπογράφους αἰτήσεις, αἵτινες ἐστάλησαν μὲ ὑπογραφὴν «Σ. Τρικούπης» πρὸς δημοσίευσιν κλισὲ καὶ ἄλλον τινὸς δημοσιεύματος, προερχομένας προφανῶς ἀπὸ γνωστοὺς κακόβουλους πλαστογράφους καὶ ἀνθρώπους οἰκειοποιουμένους τὸν τίτλον τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Δάφνης» καθ' ὧν ἐπεδόθη ἡ σχετικὴ μήνυσις ἐπὶ πλαστογραφίᾳ καὶ ἀπάτῃ.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

Ο ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

Κατ' ἀριστοτεχνικὴν μετάφρασιν τῆς δεσποινίδος ALEX.

Παρακολουθήσατε ὅλοι τὸν ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ ἐὰν θέλετε νὰ διέλθετε στιγμὰς γέλωτος καὶ ἀπολαύσεως.

Η ΖΩΗ ΕΝ ΤΑΦΩ

Οἱ βράχοι καὶ οἱ λίθοι ἐξαπλοῦνται εἰς τὴν ἐπιτράνειαν. Τὰ σπλάγχνα ὅμως τοῦ φλοιοῦ της ἐσαβάνωσαν τὸ θάμβος τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀδάμαντος. Πλέει ἐπάνω εἰς τὰ κύματα ὡς κύκνος ὁ ἀφρόλιθος· ἐνῷ τὸ ὄστρακον θαμμένον εἰς τὴν νύκτα τοῦ ὠκεανοῦ, λικνίζει τὰ ἀστράπτοντα τοῦ μαργαρίτου ὄνειρα. Ὄχι! δὲν θὰ ἐγνωρίζομεν ὅτι ὑπάρχει ὅλος ὁ θεσπέσιος οὗτος κόσμος τῆς λάμψεως, ἂν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν δὲν ἐξεγειρετο καὶ μία εὐγενὴς ἀτόφασις. Βυθίζεται αὕτη ὡς γίγας καὶ ἀποσπᾶσα ἀπὸ τὸ κράτος τοῦ ζόφου τὴν λησμονημένην ἀξίαν, ἀναβιβάζει αὐτὴν ἐν θριάμβῳ καὶ τὴν παραδίδει εἰς τὸν θαυμασμὸν τῶν αἰώνων. Διὰ νὰ κοσμήσῃ ἡ καλλονή της τῶν βασιλέων τὸ στέμμα καὶ τοῦ Θεοῦ τὰ ἐμπλήματα. *Πλάτων Ροδοκανάκης*

Ο ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ ΚΑΙ Η ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

Ἐξ ἄλλης ἀνεκδότου ἐπιστολῆς τοῦ ἐθνικοῦ ποιητοῦ Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου πρὸς τὸν ἐπτανήσιον ἱστοριογράφον Π. Χιώτην ἐγνωρίσαμεν εἰς τοὺς θαυμαστὰς ἀμφοτέρων τὴν φιλίαν, ἡ ὁποία συνέδεεν αὐτούς. Καὶ τῆς κατωτέρω δ' ἐπιστολῆς τὴν δημοσίευσιν εἰς τὰς φιλοξένους στήλας τῆς φίλης «Δάφνης» δὲν κρίνομεν ἄσκοπον, ὄχι μόνον διὰ τὸ ἀνέκδοτον αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ διότι προαγματεύεται περὶ τῆς δημοτικῆς μας γλώσσης, ὅπως ἐννόει αὐτὴν ὁ ποιητής.

Ἡ ἐν λόγῳ ἐπιστολὴ τοῦ Βαλαωρίτου ἐστάλη πρὸς τὸν ἐν Ζακύνθῳ Χιώτην, ἀποστείλαντα τόπεροι «Δημοτικῆς ἐν Ἑλλάδι γλώσσης» σύγγραμμά του πρὸς τὸν ποιητὴν, ὅστις ἐκφέρων τὰς εὐμενεῖς ὑπὲρ τοῦ ἔργου κρίσεις του, δράττεται τῆς εὐκαιρίας νὰ μνημονεύσῃ καὶ τῆς δημοτικῆς γλώσσης, τῆς ὁποίας χρῆσιν ἔκαιμεν εἰς τὰ ποιήματά του.

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Βαλαωρίτου ἔχει, ὡς ἑξῆς:

Σεβαστέ μοι Κύριε,

Ἠθέλησα πρότον οὐ μόνον ν' ἀναγνώσω ἀλλὰ νὰ μελετήσω τό περὶ Δημοτικῆς ἐν Ἑλλάδι γλώσσης πόνημά σας, πρὶν ἢ ἀπαντήσω εἰς τὴν τελευταίαν ἐπιστολήν σας.

Ἡ μελέτη αὕτη μ' εὑρηρέτησε νὰ μέγιστα καὶ διότι εὗρον συναρμολογημένας θεωρίας καὶ παραδείγματα μετὰ πολλῆς ἐμβριθείας καὶ διότι πολλὰ ἐκ τῶν ὅσων ἀνέγνωσα εἶχον ἐν τῷ νῷ. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ δημοτικὴ γλῶσσα ἵνα κυρωθῇ καὶ ἐπισημοποιηθῇ δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκην δικανικῆς συζητήσεως. Ἀνάγκην ἔχει συγγραφέων ἱκανῶν ν' ἀναδείξωσιν αὐτὴν ἀξίαν τῆς νέας Ἑλληνικῆς ποιήσεως.

Καθ' ἣν στιγμὴν διατελῶ γράφων πρὸς ὑμᾶς, ἐκδίδω ἐν Κερκύρᾳ παρὰ τῷ κ. Τερζάκη δύο ποιητικά μου πονήματα, τὸ μὲν διεξοδικὸν εἰς τέσσαρα ἄσματα ἔχει μικτὸν χαρακτῆρα, τὸ δὲ συντομον ἔχει χαρακτῆρα λυρικόν.

Κατέβαλα πᾶσαν προσπάθειαν, ἵνα ἂν δυνατὸν ἀνεύρω τύπον τινὰ Ἑλληνικοῦ ἐθνικοῦ ποιήματος, συμπεριλαμβάνοντα πάντα τὰ στοιχεῖα ἐφ' ὧν βασίζεται ἡ ἡμετέρα ποίησις καὶ ἀπέχοντα πάσης μιμήσεως. Ἡ ψυχή μου ἀποστρέφεται τόσον τὰς ψυχρὰς ἐκείνας ἀπομιμήσεις τινῶν ἐρωτολήπτων ποιητῶν μας, ὥστε καὶ ναυτίασιν μοὶ διεγείρουσι ὁσάκις τοὺς ἀναγινώσκω.

Ἡ γλῶσσα εἰς ἣν ἔγραψα καὶ τώρα εἶνε ἡ δημοτική, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην συνηρθάνθην τὴν ἀνάγκην νὰ παραδεχθῶ τύπους μᾶλλον συνήθεις, ὡς ἐπίσης συνηρθάνθην τὴν ἀνάγκην νὰ προσδιορίσω ὅσον οἷόν τε καὶ νὰ κανονίσω τὴν χρῆσιν τῶν λέξεων καὶ τῶν διαλεκτικῶν τύπων.

Ἐντὸς ὀλίγου θέλω σᾶς προσκαλέσει ἀριδήλως νὰ φέρετε γνώμην ἐπὶ τοῦ ἔργου μου τούτου, θεωρῶν ὑμᾶς ἐκ τῶν ὀλίγων οἵτινες ἐν γνώσει δύνανται νὰ δικάσωσι.

Πέμψατέ μοι 12 ἀντίτυπα ἐκ τοῦ πονήματός σας καὶ μὴ λησμονήσητε νὰ διευθύνητε δύο εἰς τὸν ἐν Κερκύρᾳ Ἱππ. Μουστοξίδην ὅστις κατὰ τὴν ἐν Λευκάδι παρεπιδημίαν αὐτοῦ εἶχε προσυπογράψει εἰς τὴν ἀγγελίαν σας.

Σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἰδέαν τὴν ὁποίαν ἔχετε περὶ ἐμοῦ καὶ διακηρύττομαι πάντοτε.

Ὑμέτερος φίλος
Ἀριστοτέλης Βαλαωρίτης

Ἐν Λευκάδι τῇ 29 Αὐγ. 1859.

Τοῦ ἀνωτέρω ποιητοῦ κατέχομεν καὶ ἄλλας ἐπιστολὰς ἀνεκδότους, ἃς ἐν καιρῷ θὰ δημοσιεύσωμεν.

Ζάκυνθος ΛΕΩΝΙΔΑΣ Χ. ΖΩΗΣ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΣ ΜΑΣ

Ὁ κ. Γεώργιος Α. Ἀσημάκης

Πρὸς τοὺς κ. κ. Συνδρομητὰς

***Παρακαλοῦνται ὅσοι ἐκ τῶν κ. κ. συνδρομητῶν δὲν ἐπλήρωσαν εἰσέτι τὰς συνδρομάς των νὰ ἐμβάσωσι ταύτας εἰς τὸ γραφεῖον μας ἐντὸς τοῦ μηνός, προκειμένου νὰ κλείσωμεν τὰ βιβλία τῆς διαχειρίσεως τῆς γ'. τριμηνίας. Ὡσαύτως παρακαλο

ΑΠΟ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

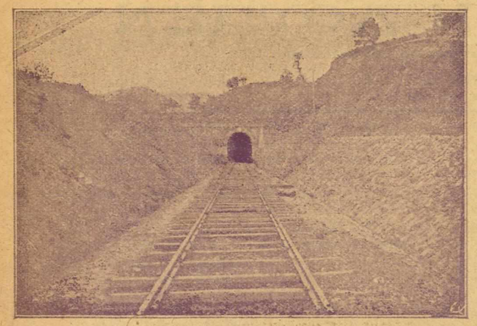

Ἡ σήραγξ τοῦ Λαρισσαϊκοῦ Σιδηροδρόμου παρὰ τὸ Μπράλον

; ; ; ;

Συχνὰ πολλοὶ σὰν ἔξυπνοι ρωτοῦνε
—Τ' αὐγὸ ἔγινε πρῶτα ἢ ἡ κότα;
Ἐν' ὦ δεν θέλει καὶ πολὺ νὰ δοῦνε
Πῶς ἀπ' τ' αὐγὸ ἡ κότα ἔγεινε πρῶτα.

Γιατὶ δὲν μπόρεσ' ὁ Θεὸς νὰ κάνῃ αὐγὰ
Ἀλλ' ἔκαμε τὴν κότα ὅπως τότα
Γιὰ ν' ἀτχολῆται εἰς ἐκείνη τὴ δουλειὰ
Κι' ἀπὸ ταύγὰ μικρὰ νὰ βγοῦν καμπόσα

Ἐγὼ ἀφίνων ταῦτα κατὰ μέρος
Ἐκεῖνον ποῦ θὰ βρῇ θὰ εἴπω λύτη
Ἂν ὕστερα γεννήθηκεν ὁ Ἔρως
Ἢ πρὶν αὐτος κ' ἔπειτ' ἡ Ἀφροδίτη.

Χωρὶς αὐτὸν πῶς εἶν' σὲ μᾶς γραμμένο
Πῶς ἐρωτεύθη κ' ἔκαμε τὸ Γυιό της;
Καὶ πάλι ἐν ὦ ἦταν γεννημένο
Πῶς λέγεται πῶς ἤτανε δικό της;

Ζάκυνθος.—Ἀπρίλιος 1909 **Τότος Δαμίρης.**

ΑΠΟ ΤΟΥΣ "ΥΑΚΙΝΘΟΥΣ,,

ΤΟ ΑΠΟΚΟΙΜΙΣΜΑ

Ἦταν βραδυὰ ποῦ ἀργυρᾶ
τὴ φώτιζε σελήνη·
Σ' ἕνα τοῦ κήπου της σκαμνί.
ρέμβαζα ἐγὼ κι' ἐκείνη
Ἀγνοὶ κι' εὐτυχισμένοι.

Περνοῦσαν ἔτσι εὐχάριστα ἡ ὧραις·
μὰ ἡ μέθη
τοῦ ἐρωτός μας, νάρκωσε τὴ φίλη μου,
κι' εὑρέθη,
Γλυκὰ 'ποκοιμισμένη.

Ἀποκοιμήθ' ἡ ἀγάπη μου·
τοῦ ὕπνου ἡ γαλήνη,
Ἡ ἀχρότης ποῦ τῆς ἔδινε
'στὸ πρόσωπο ἡ σελήνη,
Τὴν ἔκαναν πειὸ λατρευτή.

Τῆς ἐθωροῦσα ἐπίμονα·
τ'ὡραῖο τὸ κεφάλι,
τὰ στήθη της ποῦσαν φωλειὰ
σ' ἀφροπλεκμένα κάλλη
Καὶ τὴν πλεξίδα τὴ λυτή.

Τὰ μάτια της μ' ἠλέκτριζαν
ἀκόμα καὶ κλεισμένα.
Τὰ χείλη της γιὰ φίλημα
γλυκὰ ἦσαν σριγμένα,
Σὰν κάτι νάχε ὠνειρευτῇ.

Σκεπτόμουν ὅτι ὄνειρο
'μπορεῖ 'στὸ κοίμισμά της
Νἄβλεπε πῶς μοῦ χάριζε
γλυκὰ 'στὴν ἀγκαλιά της
'Ἀπάνω φίλημα γοργό.

Ὁ στοχασμὸς τοῦ ὀνείρου της,
ὕπνο καὶ μένα φέρνει·
Μὲ θάμβωσεν ἡ ὄψι της,
ἡ κεφαλή μου γέρνει
Κι' ἀτοκοιμήθηκα κι' ἐγώ!...

Γεώργιος Α 'Ἀσημάκης

ΠΡΟ ΤΟΥ ΜΑΡΤΥΡΙΟΥ

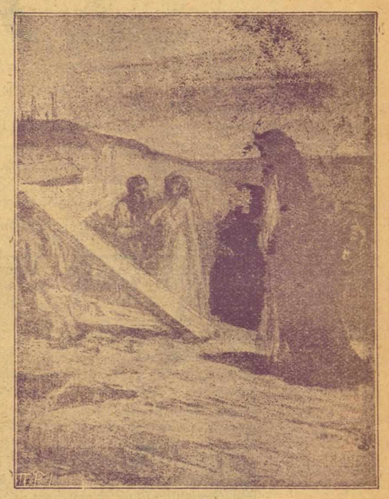

Ὁ Ἰησοῦς μεταφέρων τὸν Σταυρόν.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Ὅταν τὸ παιδίον ἐγεννᾶτο ἐν τῇ φάτνῃ ἔκλιναν τὸ γόνυ πάντες καὶ ἐδόξασαν τὸν μέλλοντα Βασιλέα τοῦ Κόσμου σύμπαντος, τὸν μέγαν Θεόν,

Ὅταν τὸ παιδίον ἐκεῖνο ἀνδρωθὲν περιήρχετο τὰς χώρας διδάσκων τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἀρετὴν, θαυματοποιοῦ, ὅταν εἰσήρχετο μετὰ βαΐων καὶ κλάδων εἰς Ἱερουσαλὴμ κα

GABRIELE D'ANNUNZIO

ΟΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

5 ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΜΑΝΩΛΗ Κ. ΜΑΓΚΑΚΗ

Ἐστάθηκε σὰν γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ καὶ νὰ ἀφομοιώσῃ ὅλην ἐκείνην τὴν μελαγχολία τῆς μέρας ποῦ πέθαινε. Γύρω τους τώρα το Πίντσιο ἦταν ἔρημο, σιωπηλό, γεμάτο μενεξεδένιους ἴσκιους. Ψιλὴ βροχοῦλα ἀρχιζε νὰ πέφτῃ.

— Ἀπόψε ποῦ θὰ πᾷς ; Τὶ θὰ κάνῃς ἀπόψε ; Ρώτησε τὸν Γιῶργο ἡ Ἱππολίτη.

— Τὶ θὰ κάνω ; Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω.

ΑΠΟ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

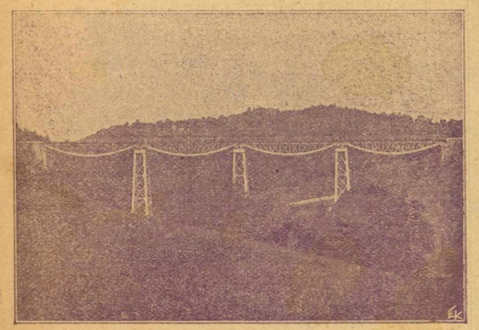

Μία τῶν γεφυρῶν τοῦ Λαρισσαϊκοῦ Σιδηροδρόμου μεταξὺ Τατοΐου καὶ Μαλακάσας.

Ὑπέφεραν κι' οἱ δύο ὄρθιοι ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλον.

— Ἂν θὲς μένω ἀπόψε μαζί σου, εἶπεν ἡ Ἱππολίτη.

Ὁ Γιῶργος μὲ τὴν ἀδυσώπητον ἐπιθυμία νὰ φανῇ σκληρὸς καὶ νὰ ἐκδικηθῇ ἀποκρίθηκε :

— "Ὀχι.

Ἐν τούτοις ἡ καρδιά του τοῦ ἔλεγε : «Νὰ μείνῃς μακρυὰ της ἀπόψε δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃς, ὄχι, δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃς». Αὐτὸ τὸ συναίσθημα τὸν ἔκανε νὰ τρέμῃ ἀπὸ ὑπερηφάνεια γιὰ τὸ μεγάλο πάθος ποῦ τὸν εἶχε κυριεύσῃ. Κι' ἐπανελάμβανε μόνος του : «Ἀπόψε δὲν θὰ μπορέσω καὶ μείνω μακρυὰ της, ὄχι, δὲν θὰ μπορέσω».

— Γιῶργο ! φώναξε ξαφνικὰ ἡ Ἱππολύτη σφίγγοντάς του τὸ μπράτσο.

Ἐκεῖνος συγκλονήθηκε. Ἐγνώρισε τὸ μέρος ποῦχαν σταθῇ, γιὰ νὰ δοῦνε τῆς λάσπες ποῦ ματώθηκαν ἀπ' τὸ πέσιμο τοῦ ἐργάτη ἀπ' τὴν ὀροφὴ τοῦ σπιτιοῦ.

— Φοβᾶσαι ;

— Λίγο, ἀπεκρίθηκεν ἐκείνη πάντα κρεμασμένη στὸ μπράτσο του.

Ἡ σκιὲς ἐσκέπαζαν πιὰ τὸν δρόμο· ὅμως αὐτὸς ἐνόμιζε πῶς ξεχώριζε τὸ μακρυδερὸ σημάδι γιατὶ φρεσκότατο τὸ εἶχε στὸ μυαλό του. Γρήγορες σκέψεις πέρασαν ἀπ' τὸ μυαλό του. Εἰκόνες καὶ σκέψεις... Ὅταν πάλι συνῆλθε τὰ μάτια του ἔπεσαν ἀπάνω στὴν Ἱππολύτη ποῦ ὁλάνοιχτα εἶχε κι' αὐτὴ τὰ μάτια της ἀπάνω του προσηλωμένα. Ἐπέρασε τὸ μπράτσο του μέσα στὴς ἐρωμένης του τὸ μπράτσο μὲ κάποιον τρόπο ἀγάπης συνηθισμένο. Ἐκείνη τὄσφιξε ἀπάνω στὴν καρδιά της. Αἰσθάνθησαν κι' οἱ δυό τους τὴν ἀνάγκη ν' ἀπορροφήσῃ ὁ ἕνας τὴν ὕπαρξη τοῦ ἄλλου.

— Κλείνουν, κλείνουν !

Μιὰ τέτοια φωνὴ τῶν φυλάκων τοῦ μικροῦ μπαξὲ ἀκούσθηκε.

— Κλείνουν !

Ὕστερα ἡ σιωπὴ πιὸ πένθημα βασίλεψεν ἀκόμα. Αὐτὴ, ἡ φωνὴ τῶν ἀνθρώπων ποῦ δὲν ἔβλεπαν καθόλου προξένησεν ἕνα ἀνυπόφορο χτύπημα στοὺς δύο ἐρωτευμένους, ποῦ γιὰ νὰ δεῖξουν πῶς τὴν ἄκουσαν ἄρχισαν νὰ περπατοῦν πιὸ γρήγορα.

— Κλείνουν. Ἔλεγε κάπου-κάπου μιὰ φωνή

— Καταραμένοι ἄνθρωποι! Ξαναφώναξεν ἡ Ἱππολύτη περπατῶντας βιαστικώτερα ἀκόμα.

Κάποια καμπάνα χτύπησε τῆς Trinité-des-Monts. Ψιλὴ ἔπεφτε βροχή.

— Θἄρθῃς ἀπόψε σπίτι μου ; ἔ ; ρώτησεν ὁ Γιῶργος.

— Ναί, ναὶ θαρθῶ.

— Νωρίς ;

— Κατὰ τὴς ἕνδεκα.

— Ἂν δὲν ἔρθῃς θὰ πεθάνω.

— Θαρθῶ.

Κυτάχθηκαν στὰ μάτια σὰν γιὰ ν' ἀνταλλάξουν μιὰν ὑπόσχεσι.

Ὁ Γιῶργος νικημένος ἀπ' αὐτὴ τὴ τρυφερότητα ρώτησε :

— Μὲ συγχωρεῖς ;

— Πάλι χαϊδευτικὰ ξαναχυτάχθηκαν. Ἐκεῖνος σιγὰ-σιγὰ τῆς εἶπε :

— Λατρευτή μου.

Κι' ἐκείνη :

— Ἀντίο· ἴσαμε τὴς ἕνδεκα νὰ σκέπτεσαι ἐμένα.

— Ἀντίο.

Χωρίσθηκαν στὸ τέλος τοῦ δρόμου Gregorienne. Ὅσον ἐκείνη ἀπομακρύνετο στὸ ὑγρὸ πεζοδρόμιο ποῦ ἔλαμπε ἐκεῖνος τὴν ἀκολουθοῦσε μὲ τὸ βλέμμα του.

— II'.

Δέκα ἡ ὥρα τὸ πρωὶ κι' ὁ Γιῶργος κοιμόνταν ἀκόμα τὸν βαθὺν ἐκεῖνον ὕπνο ποῦ ἀκολουθεῖ τῆς νεανικὲς νύχτες τῆς τέρψεως, ὅταν ὁ ὑπηρέτης του μπῆκε γιὰ νὰ τὸν ξυπνήσῃ.

Μὲ θυμωμένο τόνο ἐφώναξεν ἐκεῖνος γυρίζοντας ἀπὸ τὸ ἄλλο του πλευρό :

— Δὲν δέχομαι κανένα. Ἄσε με ἥσυχο !

Τότε ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ ἐπισκέπτου ποῦ ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο τοῦ ἔλεγε :

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟ ΤΟΥ ΜΑΡΤΥΡΙΟΥ

Ὁ Ἰησοῦς παρὰ τῷ Πιλάτῳ

πάλιν τὸ γόνυ ἔκλιναν πρὸ τοῦ μεγαλείου τοῦ ἀνθρώπου καὶ Θεοῦ συγχρόνως ὄντος, τοῦ μεγάλου Θεοῦ.

Σήμερον ὅταν ὁ Θεάνθρωπος ἐκεῖνος εὑρίσκεται ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ κρεμάμενος, ὁ κόσμος ὅλος μένει καὶ πάλιν γονυκλινὴς πρὸ τοῦ μεγάλου τούτου γεγονότος, τῆς μεγάλης ταύτης θυσίας, εἰς ἣν χάριν τῆς σωτηρίας ἡμῶν ὑπέκυψεν ὁ μέγας Θεάνθρωπος.

Ὁ Θεὸς ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ κρεμάμενος !

Μέγα καὶ φοβερὸν μυστήριον !

Παρῆλθον καὶ παρέρχονται ἔτη καὶ ἡ ἡμέρα αὐτὴ διὰ τὸν Χριστιανὸν δὲν θέλει ποτὲ χαθῇ δὲν θὰ χάσῃ ποτὲ τὴν ὑψηλήν της ἀξίαν.

Ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἐκεῖ μὲ τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην, μὲ τὴν παρατονεπικὴν ἐκείνην ὄψιν του προσβλέπει τὸ σύμπαν καὶ μᾶς οἰκτείρει.

Αἱ φωναὶ τῶν λοιπῶν κρανγαζόντων:

— «Σταυρωθήτω· σταυρωθήτω» ἀντηχοῦσαι εἰς τὰ ὦτά του, δὲν ἐγέννων αὐτῷ καμπίαν ὀργὴν, κανὲν πάθος. Ἐσκέπτετο καὶ συνεχώρει.

Ἔπασχε συνετρίβετο ὑπὸ τοῦ πόνου, ἐσταυροῦτο, ἐτρυπᾶτο,περιεπαίζετο, ἐπτύετο,Ἐκεῖνος συνεχώρει καὶ παρεκάλει τὸν Πατέρα του νὰ συγχωρήσῃ, καθότι οἱ σταυροῦντες, οἱ ἐμπαίζοντες Αὐτὸν δὲν ἐγνώριζον τί ἔπραττον.

Πόσον μέγας Θεός!

Ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἐὰν προσίδῃ τις Αὐτὸν μετὰ προσοχῆς θέλει κατανοήσει τὴν ψυχικὴν αὐτοῦ θλῖψιν τὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Μεγάλου τούτου Θεοῦ ἐζωγραφισμένην καὶ θέλουσι πάντες χύσει δάκρυα μετανοίας καὶ συγκνήσεως.

Ὁ Θεὸς πάσχει!!!

Ὁ Θεὸς ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ κρεμάμενος προπηλακίζεται, πτύεται, ἐμπαίζεται ποτίζεται χολὴν καὶ ὄξος. Καὶ κλίνων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ ἐοῦ στήθους σκέπτεται καὶ οἰκτείρει. Προσβλέπει πρὸς τοὺς κάτωθι αὐτοῦ ἱσταμένους καὶ ἐμπαίζοντας Αὐτὸν καὶ μονολογῶν λέγει ὡσεὶ παραπονούμενος :

— Λαέ μου τί ἐποίησά σοι ἢ τί σοι παρηνώχλησα ;

Καὶ τῷ ὄντι ὁ Μέγας Ἐκεῖνος Θεάνθρωπος ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον ἵνα σώσῃ ἡμᾶς ἀπο τὰς ἁμαρτίας θέλει ἑαυτὸν ὡς σωτηρίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ ἀποδέχεται ἀγογγύστως νὰ σταυρωθῇ.

Σύρεται ὡς ὁ χειρότερος τῶν κακούργων, φέρων ἐπ' ὤμου τὸν Σταυρὸν ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ ἐκρεμᾶτο, δέχεται τοὺς ἐμπτυσμοὺς τῶν τυχόντων, προπηλακίζεται, ἀρίνει νὰ περιβάλλωσι τὴν κεφαλήν Του δι' ἀκανθίνου στεφάνου, ἐνῷ Αὐτὸς δύναται πάντα τὰ θαύματα.

Ὁ Θεὸς ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ!

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

Ὁ Ἄνθρωπος σὶὸν Ἄνθρωπο.

— Ὦ, ἐσὺ ποῦ ἔνοιωσες τριγύρω σου, ὡσὰν βαρειὰ πυκνὴν ὁμίχλην, τὸν πόνο ποῦ Σὲ σφιγγαγκάλιασε, μὲ πόση θλίψι γέρνεις τὸ κεφάλι!

Ἀπὸ τὸ μέτωπό σου ἀργοσταλλάζει ὁ ἱδρώς τῆς ἀγωνίας κι' ἀργοσταλλάζει καὶ τὸ αἷμα ἀπ' τ' ἀγκάθινο στεφάνι, κι' ἀργοσταλλάζει τὸ αἷμα ἀπ' τὰ καρφὶ ποῦ ἐκάρφωσάν Σε στὸ τίμιο τὸ Σταυρό.

Τὰ χείλη Σου ἔχουν μαραθῆ — ὦ, τὸ κρυερὸ ἄσπρο νεκρικὸ χρῶμα—τὸ πρόσωπό Σου εἶναι σὰν κερί, κι' ἔχεις τὰ Θεϊκά σου μάτια ὁλόκλειστα.

Ὁ Ὑστεράνθρωπος στὸν Ὑστεράνθρωπο.

— Ὦ, Ἐσὺ ποῦ τὴν ἀγάπη αἰσθάνθηκες στὴ στήθη σου βαθειὰ καὶ ἔνοιωσες τὴν σὰν πρωορισμὸ ζωῆς, ὁλόγυρα στὸ πρόσωπό Σου κάποια θεϊκὴ σκορπίζει' αἴγλη.

Τοῦ τιμημένου αἵματός Σου ἡ κάθε μιὰ σταγόνα καὶ ἕνα ρόδο τῆς Ἐδέμ, καὶ ἕνα ρόδο ὁλοπόρφυρο, καὶ τῶν χειλέων Σου ἡ ἄσπρες θλίψεις ἄχραντα κρῖνα.

Γαλήνη οὐράνια στὸ πρόσωπό Σου —, τὸ τέλος Ἐσὺ ἔρθασες καὶ τὴν ἀρχὴ—καὶ τῶν ματιῶν Σου ἡ λάμψεις, δυὸ κερὰ στὸ φῶς τοῦ ἥλιου, στοῦ προσώπου σου τὴν αἴγλη, ὦ Χριστέ! . . . .

Μανώλης Κ. Μαγκάκης

Ὁ Κόσμος γύρωθεν τοῦ Σταυροῦ Σου γονυκλινὴς ἀναμένει τὴν σωτηρίαν του, συμπάσχει μετὰ Σοῦ καὶ περιβρέχει τοὺς ἀχράντους Σου πόδας διὰ ποταμῶν δακρύων.

Ὁ Θεὸς πάσχει!

Χάριν τῆς σωτηρίας ἡμῶν ὁ μέγας θεάνθρωπος εὑρίσκεται σήμερον ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ.

ΙΩΑΝ. Δ. ΔΑΜΗΛΑΤΗΣ

ΠΩΣ ΚΑΘΕ ΤΡΕΙΣ ΜΗΝΑΣ Η "ΔΑΦΝΗ,, ΘΑ ΠΑΝΤΡΕΥΗ ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙ

Η ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΙΚΟΔΟΤΗΣΙΣ

Διὰ τὴν 1ην προικοδότησιν λεπτομερείας τῆς ὁποίας γράφομεν εἰς τὰ ὑπ' ἀριθ. 34 καὶ 35 φύλλα τῆς «Δάφνης» ἐλάβομεν τὰ ἑξῆς.

Ἀργυρῆ Θεοχάρη ("Αρτα) Λεων. Βέκκος (Καλαμῶν δύο ψηφοδέλτια) Μαρίκα Κλωσιηρίου ("Αθηνῶν) Φωτεινὴ Π. Ζαμάγκα δύο ("Αρτης). Ι. Χριστοφορίδου ("Αθηνῶν).

Ἡ πρώτη προικοδότησις θὰ γείνῃ τὴν 1ην Ἰουλίου 1910 ἡμέραν Πέμπτην ἐν δημοσίᾳ αἰθούσῃ. Τὸ τελευταῖον δελτίον ὅπερ πρέπει νὰ μᾶς σταλῇ διὰ τὴν πρώτην προικοδότησιν θὰ εἶνε τοῦ φύλλου τῆς « Δάφνης » τῆς 24 Ἰουνίου 1910 ἵνα ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης μεσολαβήσῃ ἐπαρκὴς χρόνος διὰ τὴν συγκέντρωσιν καὶ ταξινόμησιν τῶν δελτίων. Μὴ λησμονῆτε ὅτι τὸ δεκάλεπτον γραμματόσημον πρέπει νὰ βάζετε μέσα εἰς τὸν φάκελλον μαζὺ μὲ τὸ κάτωθι δελτίον.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΠΡΟΙΚΟΔΟΤΗΣΕΩΣ

1 Προικοδότησις *Ἀριθ. φύλ.. 37*

Συνιστῶ τὴν Δδα

ἐκ τοῦ Δήμου τῆς

ὡς ἄπορον καὶ ἐνάρετον

Ἐν τῇ 1910

Ὑπογραφὴ συνιστῶντος

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΝ ΜΑΣ

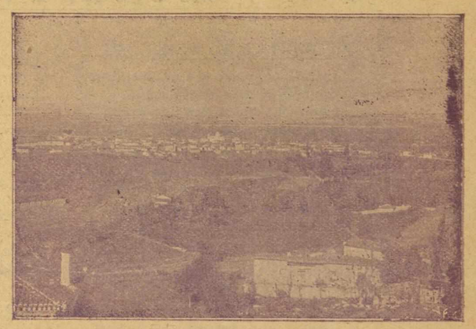

ΑΙ ΘΗΒΑΙ

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑΝ ΚΥΡΙΑΝ

Ἐπειδὴ παρὰ τὰς ὑπερπεντακοσίας συγκεντρωθείσας εἰς τὰ γραφεῖα μας ἀπαντήσεις εἰς τὸ ἐρώτημά μας περὶ τῆς ὡραιοτέρας κυρίας ἡ ὅλος τῶν Ἀθηνῶν αἱ γνῶμαι ἐμοιράσθησαν κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε ἡ ἔχουσα τὰς περισσοτέρας ὑπὲρ αὐτῆς γνώμας νὰ μὴ συγκεντρώνῃ πλείονας τῶν 25 ψήφων ἀναγκαζόμεθα συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους μας νὰ μὴ ἀνακηρύξωμεν οὐδεμίαν ὡς ὡραιοτέραν περιοριζόμενοι μόνον νὰ δηλώσωμεν ὅτι ἐκ τῶν συγκεντρωθεισῶν γνωμῶν τὰς περισσοτέρας ἔλαβον αἱ Δίες *Ναταλία Σακελαροπούλου, Ἀλεξάνδρα Μαυρογένη, Πόπη Καιάρη, Κικὴ Γονατᾶ. Φοφὼ Κατσαρᾶ.*

Ποῖος εἶναι ὁ ὡραιότερος νέος τῶν Ἀθηνῶν;

Αἱ ἀπαντήσεις συνοδευόμεναι ὑπὸ δεκαλέπτου γραμματοσήμου δέον νὰ σταλῶσι μέχρι 10ης Μαΐου εἰς τὰ γραφεῖά μας Τοῦ ὡραιοτέρου νέου ὅστις θὰ ἀναγνωρισθῇ ὡς τοιοῦτος ἐὰν συγκεντρώσῃ ὑπερεκατὸν ἀπαντήσεις, θέλει δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν, τῶν δὲ ὑπερ αὐτοῦ ψηφισάντων τὰ ὀνόματα, τοῦ μετ' αὐτὸν τὸ ὄνομα ὡς καὶ τὰ τῶν ψηφισάντων αὐτὸν καὶ τοῦ γ.' μόνον τὸ ὄνομα μετὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ψήφων οὓς ἔλαβε.

ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἀπέθανε καὶ ἐκηδεύθη μεγαλοπρεπῶς πρὸ ἡμερῶν ἐν Μονεμβασίᾳ ὁ γνωστὸς ἔμπορος "Αγγελος Ἀγγελάκος προσφιλὴς θεῖος τοῦ συνεργάτου μας καὶ ἐπομηφίου ἀνταποκριτοῦ μας κ. Κ. Καΐογερᾶ, εἰς τὸν ὁποῖον ὡς καὶ εἰς τοὺς οἰκείους τοῦ θανόντος ἡ «Δάφνη» ἐκφράζει θερμὰ συλλυπητήρια, εὐχομένη τὴν ἐξ ὕψους παραμυθίαν.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

Ο ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

Κατ' ἀριστοτεχνικὴν μετάφρασιν τῆς Δος Alex

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΝ ΜΑΣ

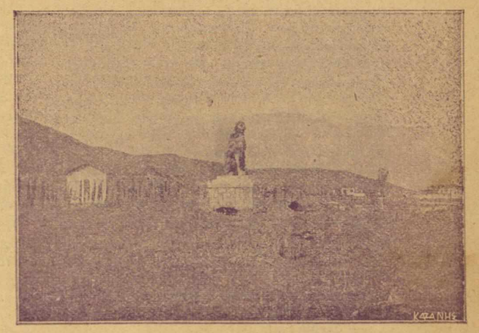

Ὁ Λέων τῆς Χαιρωνείας

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΑΓΑΠΗΣΕ ΜΕ...

'Αγάπη μου, γιατὶ δὲν μὲ κυττάζεις
ὅταν ἐγὼ μὲ πεῖσμα σὲ θωρῶ,
λησμόνησες τὴν πρώτη μας ἀγάπη
ποὺ εἴχαμε γλυκειὰ μ' ἕναν καιρό.

Λησμόνησες τὰ ὁλόγλυκα φιλιά μας
ποὺ παίζανε στὰ χείλη μας τρελλὰ
τὸ στόμα σου ποὺ μοῦ'λεγε λογάκια
χρυσῆς ἀγάπης τώρα δὲν μιλᾶ;

Γιὰ 'δὲς πῶς φθίνω σὰν λουλοῦδι
ποὺ ὁ βορηᾶς τοῦ πῆρε τὴν πνοὴ
θυμήσου πάλι τὰ παλιά μας
κ' ἔλα ν'ἀρχίσουμε γλυκιὰ ζωὴ

Ἄργος. *'Αλέκος. Πειρουνάκης.*

ΜΙΑ ΣΕΛΙΔΑ ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΟΥ

(Στὴν Κ. Σμύρνη)

Τώρα ποὺ ἔφυγες καὶ εἶσαι μακρυά μου γλυκειὰ καὶ ὡραία μου φίλη, τώρα ποὺ μᾶς χωρίζει θάλασσα ἀφοῦ μᾶς ἐχώρισαν τὰ μίση καὶ ἡ ζήλεια, τώρα αἰσθάνομαι τὸν πόνο μου ποὺ μεγάλο, καὶ τὴ λύπη νὰ κυριεύῃ τὴν ψυχή μου χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ δώσω διέξοδον εἰς αὐτὴν καὶ τὸν ἐρωτά μου νὰ γιγαντώνεται. Μέχρις ὅτου φύγω καὶ ἔως ὅτου περάσει ἡ προθυμία, Ζῶ μὲ τὰς ἀναμνήσεις τὰ βουβὰ καὶ ἄψυχα πράγματα ζωντανεύουν μπροστά μου παντοῦ, καὶ πάντοτε σὲ ἐνθυμίζουν εἰς ἐμέ. Διαρκῶς εἶσαι μπροστά μου. . . Ἐνθυμοῦμαι πάντοτε τὰ γλυκὰ σου λόγια ποὺ δὲν θὰ σβύσουν ποτὲ ἀπ' τὴν καρδιά μου καὶ μιὰ φωνὴ μυστική, σὰν ἕνα γλυκὸ νανούρισμα τὸ ὁποῖον μοῦ στέλλεις ἐσὺ ἀπ' τὰ ξένα μοῦ ψιθυρίζει ἡδονικὰ μὲ μεθυσμένη φωνὴ πῶς καὶ σὺ πάντα ἐκεῖ ποὺ εἶσαι μ' ἀγαπᾶς, πῶς δὲν μ' ἐξέχασες, καὶ πῶς πάντα περιμένεις τὴν ὥρα ποὺ θὰ ξαναϊδοθοῦμαι. Θέλω ἐκεῖ ποὺ εἶσαι τὰ τὰ θυμᾶσαι ὅλα νὰ μὴν ξεχάσῃς τίποτε νὰ θυμᾶσαι τὰ λόγια μας τὰ τραγούδια μας, ὅλα, ὅλα, νὰ σοῦ χρησιμεύσουν ὡς παρηγοριὰ στὴν ξενητιὰ ποὺ μᾶς κατεδίκασεν ἡ μοῖρα νὰ ζῆς πάντα μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ συναντηθοῦμαι, καὶ θὰ σμίξουμαι ἐμεῖς οἱ δύο βασανισμένοι καὶ πονεμένοι, ὅσον οὐδεὶς, μιὰ γιὰ πάντα. Μὲ τῆς Αὐγῆς τὸ μυροφόνο 'Αγέρι ὅταν φυσᾷεἰ τὰ σγουρά σου καστανὰ μαλλάκια, σοῦ στέλλω τὰ χίλια καὶ δύο τῆς παλαβῆς εὐτυχισμένης ἐποχῆς νὰ σοῦ θυμίζουν λιγάκι τὸ χρυσὸ ἐκεῖνο καιρὸ ποὺ ἐζούσαμε μὲ τὴ μεγάλη μας ἀγάπη μὲ τοὺς νεανικοὺς μας πόθους, χωρὶς κακμιὰ κακία. καὶ μὴ σκεπτόμενοι τίποτε παρὰ τὸν ἔρωτά μας, νὰ σοῦ δίδουν θᾶρος καὶ ὑπομονὴ νὰ περιμένῃς ἕως ὅτου θελήσῃ ἡ μοῖρα καὶ ἐκπληρωθοῦν οἱ πόθοι μας.

'Αθῆναι 9 'Απριλίου 1910 *Γιῶργος.*

ΟΝΕΙΡΟ

'Ακουμπισμένος σκεπτικὰ 'στ' ὠχρόλευκό του χέρι
Βλέπει ψηλὰ 'στὸν οὐρανό' τ' ὀστέρια τρεμοσβύνουν
Καὶ τῆς νυκτὸς τὸ ἥσυχο καὶ μυρομὲν' ἀγέρι
Δροσίζει τὸ κεφάλι του, τὰ μάτια του ποὺ κλείνουν,

Κοιμᾶται..."Ενα ὄνειρο τὸν ὕπνο του στολίζει :
"Αγνωστοι κόσμοι, ὁλόχρυσοι, ἀπλώνονται σιμά του
Παλάτια χρυσοστόλιστα, ὅπου τὸ φῶς σκορπίζει
Λάμψι μεγάλη, ἄπιστη, λάμψι ὁλόγυρά του.
Δάφνες πολλὲς, ροδόφυλλα, ὅπου περνῷ εὐρίσκει,
'Ανοίγουν τ' ἄνθη κ' εὐω.δ.ὰ τριγύρω του σκορπίζουν
Παίζουν τῶν δένδρων 'στὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ οἱ ἴσκιοι
Λειβάδια, δάση καὶ βουνὰ καὶ δένδρα πρασινίζουν...

Κοιμᾶται..."Ενα ὄνειρο τὸν ὕπνο του στολίζει·
Μέσα 'σ αὐτὸν τὸν ἄγνωστο τὸν κόσμο σ'ἐγεννήθη
"Εν' ἀγγελάκι ὄμορφο σιμὰ του φτερουγίζει,
Καὶ μελῳδία θεϊκὴ τριγύρω του ἐχύθη.
Εἶνε τοῦ κόσμου βασιλεὰς!...Κ' ἐκεῖνο ποὺ σιμά του
Φτερούγιζε, ἡ ὄμορφη εἶνε βασίλισσά του....

Ξυπνάει...Βλέπει γύρω του!...νύχτας βαθὺ σκοτάδι!
Ποῦ εἶνε ὅσα ἔβλεπε ; Δὲν ἠμπορεῖ νὰ μάθῃ
Μέσα 'στὴν ἔρημη βραδιὰ, μέσα 'σ αὐτὸν τὸν' Αδη...
"Αχ!, ἦταν ὄνειρο. λοιπόν ! ἐσβέσθηκε! ἐχάθη !
"Αχ!. ἦταν ὄ.ειρο λοιπόν ! κι' ἀλήθινὸ τοῦ μένει
Μόνον ἡ ἥσυχη βραδιὰ σιγὰ νὰ διαβαίνῃ...

'Αθήνησι *ἡ Λύρα*

ΠΕΣ ΜΟΥ

ΣΤΗΝ Κ. Α.

Πές μου σκληρὴ ξανθοῦλα μέσ' στὰ στήθη σου
καρδιὰ καὶ σὺ δὲν ἔχεις νὰ χτυπᾷῃ;
Ἐρωτικοὺς καϋμοὺς ποτὲ δὲν ἐδοκίμασες
Ψυχὴ δὲν ἔχεις νὰ λυπᾶται, νὰ πονᾷῃ ;

Τότε σκληρὴ ἄχ! πές μου : Τόσο ἄσπλαχνη
γιατὶ θέλεις νὰ δείχνεσαι σὲ μένα;
Γιατὶ δὲν μοῦ χαρίζεις τὴν ἀγάπη σου
Νὰ ζήσουμε τὰ δυὸ εὐτυχισμένα

Ἔλα καὶ τὰ χειλάκια σου τὰ ὁλόδροσα
δόσ' μου, ξανθοῦλα μου, νὰ τὰ φιλήσω
Κι' ἂν εἶνε νὰ πεθάνω στὴν ἀγκάλη σου,
Νὰ σὲ φιλήσω ἄφες με κι' ἂς ξεψυχήσω.

Πειραιεύς. *("Ερως)*

"ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ,,

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΓΑΡΥΦΑΛΛΟ

Ἡ φύσις ἐν τῇ παντοδυναμίᾳ της ἐπροίκισε τὰ ἄνθη μὲ πολλὰ προτερήματα ὅπως καὶ τὰ λοιπὰ πλάσματά της, καὶ ἐὰν παρατηρήσωμεν προσεκτικὰ τὸ ἔργον τῆς φύσεως ἐπὶ τοῦ κόσμου τῶν ἀνθέων βλέπομεν ὅτι δὲν ἠρνήθη εἰς αὐτὰ οὔτε ἐξωπαδὰ οὔτε τὰ διάφορα ἐνστικτα δι' ὧν ἐπροίκισε τὸν ἄνθρωπον καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα, ἄλλως τε θὰ ἦτο πολὺ ἄδικον ἐκ μέρους της ν' ἀρνηθῇ προτερήματα εἰς ἐκεῖνα ἀκριβῶς τῶν πλασμάτων της δι' ὧν κυρίως καταφαίνεται τὸ μεγαλεῖόν της. ἡ ἀγιότης της. Μεταξὺ τῶν πολλῶν δώρων τῆς φύσεως πρὸς τὰ ἄνθη εἶνε καὶ ἡ δύναμις ἣν ἔχουν εἰς τὸ νὰ μᾶς κάμνουν νὰ αἰσθανώμεθα μεγάλας συγκινήσεις καὶ εἰς τὸ νὰ μεταδίδουν πολλάκις τὰ αἰσθήματα καὶ πόθους μας. Βεβαίως διὰ νὰ ἔχουν τὴν δύναμιν αὐτὴν πρέπει οἱ ἀνταλλάσσοντες αὐτὰ νὰ εἶνε δυνατὸν νὰ συνεννοηθῶσι ψυχικῶς, ἀλλὰ μήπως καὶ ἡ διὰ λόγων ἔκφρασις τῶν αἰσθημάτων δὲν προϋποθέτει ψυχικὴν συνεννόησιν; Διὰ νὰ ἰδῆτε μέχρι τίνος σημείου φθάνει ἡ δύναμις αὐτὴ τῶν ἀνθέων θὰ σᾶς διηγηθῶ κάτι ποὺ μοῦ συνέβη πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν· ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσῃ πρόσωπον φίλτατον εἰς ἐμέ, μετέβην λοιπὸν εἰς τι ἀνθοπωλεῖον ὅπως παραγγείλω ὀλίγα ἄνθη ἐν τῇ περιποιθήσει ὅτι μόνον διὰ τῶν ἀνθέων θὰ ἠδυνάμην νὰ ἐκφράσω τὴν λύπην καὶ τὸ κενὸν τὸ ὁποῖον θὰ μ' ἄ.ινεν ἡ ἀναχώρησις της, τὰ εἶχον παραγγείλῃ καὶ ἤμουν ἕτοιμος νὰ ἐξέλθω τοῦ ἀνθοπωλείου ὁπότε αἴφνης τὸ βλέμμα μου πίπτει ἐπὶ κατακοκκίνου γαρυφάλλου εὑρισκομένου ἐντὸς ἀνθοδοχείου εἰς τὴν προθήκην· ἦτο τὸ μόνον γαρύφαλλον κόκκινον τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ἐντὸς τοῦ ἀνθοπωλείου. Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἐκφράσω τί ἠσθάνθην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην τοῦτο μόνον σᾶς λέγω ὅτι ἀπερχόμενος εἶπα εἰς τὸν ἀνθοπώλην ὅτι θὰ μὲ ὑποχρέωνε ἐὰν εἰς τὴν ἀνθοδέσμην τὴν ὁποίαν θὰ ἔστελλε τὴν ἐπομένην προσέθετε καὶ ἐκεῖνο τὸ γαρύφαλλο, εἰς τὴν ἀπάντησίν του δὲ ὅτι τὴν ἐπομένην θὰ εἶχε φρεσκότερα καὶ ὡραιότερα. ἐπέμεινα, δὲν εἶξεύρω: διατί ἐκεῖνο τὸ γαρύφαλλο μὲ ἐτράβα ὡς μαγνήτης καὶ μοῦ ἐφαίνετο ὡς νὰ μοὶ ἔλεγε: στῆλε με καὶ ἔτω βέβαιος ὅτι θὰ μεταδώσω τὰ αἰσθήματά σου μὲ ὅλην τους τὴν δύναμιν. Τὴν ἐπομένην ἔφθασεν ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως τήν· βλέπω νὰ μὲ πλησιάζῃ. Εἰς τὸ χέρι της ἐκράτει τὴν ἀνθοδέσμην μου· τὰ ἄνθη ἦσαν ὡραῖα καὶ φρεσκότατα: ρόδα, γαρύφαλλα διαφόρων χρωμάτων ἀλλὰ τὸ κόκκινο γαρύφαλλο ἔλειπε καὶ ἐνῶ τὸ βλέμμα μου τὸ ἀνεζήτει ἐνεργωνιὸς μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀνθέων, αἴφνης πίπτει ἐπὶ τῆς κομβιοδόχης της ὅπου εὑρίσκετο τὸ γαρύφαλλο μου· μεῖνε ἥσυχος, μοῦ ἔλεγεν, ἐπήνσιάσα εἰς τὴν καρδίαν της διὰ νὰ τῆς μεταδώσω εὐκολώτερον διὰ τῆς γλώσσης τῶν ἀνθέων τὰ αἰσθήματά σου.

Καὶ ἤδη κανεὶς δὲν δύναται νὰ μὲ πείσῃ ὅτι ὅταν τὸ ἐξέλεγε διὰ νὰ στολίσῃ τὴν κομβιοδόχην της ἔπραττε τοῦτο ὄχι διότι ἦτο τὸ ὡραιότερον ἀλλὰ διότι ἐννόησεν ὅτι τὸ γαρύφαλλον ἐκεῖνο ἐπρόκειτο κάτι νὰ τῆς ἐκμυστηρευθῇ κάτι νὰ τῆς εἴπῃ, ὡμίλησε δηλαδὴ καὶ εἰς ἐκείνην, ὅπως καὶ εἰς ἐμὲ τὴν προηγουμένην, μὲ ὅλην του τὴν ψυχή, μὲ ὅλον τὸ ἄρωμά του.

Γενεύη *Σπῦρος Φαληρεὺς*

ΣΤΟ ΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟ

'Επὶ ξύλου ἐκρεμάσθης ὁ εἰς τὸ κενὸν κρεμάσας
Καὶ τὴν γῆν καὶ τὰς θαλάσσας,
Καὶ ὑπέστης εἰς τὰς χεῖρας τὴν πληγὴν σιδηρῶν (ἥλων.
'Ο τὴν ἄλυσιν τῶν ὄντων ἐξαρτῶν εἰς τῶν δακτύ- (λων.
'Εγκλείει τάρος σήμερον τὸν ἐκ παλάμην μίαν
Ἐγκλείοντα τὴν κτίσιν,
Καὶ μάρμαρον τὴν σάρκα Σου καλύπτον τὴν 'Α- (γίαν,
στεγάζει τὸν στεγάσαντα δι' οὐρανοῦ τὴν φύσιν.
'Ιδοῦσα ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ τὸν πλάστην ἀναβάντα,
Ἡ κτίσις ἠλλοιοῦτο,
'Ο ἥλιος ἐσκόταζεν, ἡ γῆ ἐκμαυτοῦτο.
Καὶ μετὰ τοῦ Κυρίου των συνέπαιρον τὰ πάντα.
Τὸ πνεῦμα τότε παραδοὺς, αὐτὸς ἐκ τοῦ Σταυροῦ
ὑπὲρ τοῦ κόσμου τούτου, (του,
'Ενηγκαλίζετο τὸ πᾶν, τὰς χεῖρας του ἐκτείνων,
Κ' ηὐλόγει τὴν γῆν ἅπαταν τὴν κεφαλήν Του (κλίνων.

Μεσολόγγι *Τάσος Μαντᾶς*

ΕΠΑΡΧΙΑΚΑ

ΛΑΥΡΙΟΝ.—'Αληθῶς μεγαλοπρεπεστάτη ὑπῆρξεν ἡ τελετὴ τῶν ἐγκαινίων τοῦ νεοδμήτου ναοῦ τῆς «Εὐαγγελιστρίας». Τὴν τελετὴν τῶν ἐγκαινίων ἐτέλεσεν ὁ Σ. Μητροπολίτης κ. Θεόκλητος.

'Αφιχθεὶς πρὸς τοῦτο ἐνταῦθα μετὰ τοῦ κ. καὶ κ. Σεοπιέρη, κατὰ τὴν τελετὴν παρίσταντο ὁ Δήμαρχος κ. Λεβίδης οἱ δύο διευθυνται τῶν ἐνταῦθα ἑταιρειῶν καὶ οἱ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι· αἱ δύο μουσικαὶ ἐπαιάνιζον ἐκλεκτὰ τεμάχια· ὁ περὶξ χῶρος τοῦ ἱεροῦ ναοῦ παρουσίαζε ἀληθὲς πανόραμα ἕνεκεν τοῦ ἀσφυκτικῶς συγκεντρωμένου πλήθους τὸ ὁποῖον εἶχεν συρεύσει καὶ τῶν ὡραίων ἀμφιέσεων τῶν δεσποινίδων καὶ κυριῶν.

— Προχθὲς εἶχον ἐκδράμει μέχρι τῆς τοποθεσίας «Νερὸ» αἱ μαθήτριαι τῆς πρώτης δημοτικῆς Σχολῆς, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τῆς ἐριτίμου διδασκαλίσης Κατίνας Κ. Σαραντοπούλου· αἱ μικραὶ μαθήτριαι διεσκορπίσθησαν εἰς τὴν ὡραίαν ἐξοχὴν ψάλλουσαι διάφορα ἄσματα.

Ι. Δ. Νικολινᾶκος

ΑΡΤΑ. Χθὲς τὴν 3 ὥραν μ. μ. ἤρχισαν αἱ ἐξετάσεις τῆς Γυμναστικῆς τοῦ 'Ελλ. Σχολείου καὶ Γυμνασίου εἰς τὸ γυμναστήριον—ἂν εἶναι δυνατὸν νὰ ὀνομασθῇ οὗτω μανδρόκλειστον οἰκόπεδον—ἔληξαν δὲ ἄνευ ἐπιτυχιῶν, ἀλλὰ νομίζομεν ὅτι οὐδεὶς ἔχει τὴν ἀξίωσιν νὰ ἴδῃ ἐπιτυχίας ἀφοῦ εἰς τὸ γυμναστήριον οὐδὲν ὄργανον ὑπάρχει. *'Εραστὴς τοῦ Μαραθῶνος*

ΒΟΛΟΣ Παρουσία τῆς ἐπιτροπῆς καὶ πλείστων παρεστώτων ἐξετελέσθησαν αἱ γυμναστικαὶ ἐξετάσεις τοῦ Γυμνασίου τῆς πόλεώς μας. Οἱ γυμνασιόπαιδες, ὁ μέλλων στρατὸς τῆς Ἑλλάδος, εἰς ὃν ἀναθέτει τὸ μέλλον ἡ γλυκεῖα πατρίς, μετὰ πλήρους ζωῆς ἐξετέλεσαν τὰς ἀσκήσεις των, ἀποσπάσαντες τὰ συγχαρητήρια πάντων. Αἱ ἀσκήσεις ἐλαμπρύνθησαν καὶ διὰ τοῦ ἀγωνίσμοτος τῆς διελκυνστίνδας. Συγχαίρομεν τὸν γυμναστὴν μας κ. Μ. Φλῶρακαν,

«*"Αστρον τοῦ Νότου*»

Η "ΔΑΦΝΗ,,

προσεχῶς δωδεκασέλιδος καὶ δεκαεξασέλιδος χρωματιστή.

Η ΕΞΟΔΟΣ ΤΟΥ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

Λείπουν τροφαὶ, ἐρῴδεια,...λείπουν καὶ θεραπεῖαι
εἰς ὀμῆνος πολεμούμενον, εἰς πλῆθος πληγωμένων
ἀρρώστων παίδων καὶ λοιπῶν, ἠμιθανῶν κειμένων,
Ποῦ; ἐπὶ τῶν ὁδῶν ἀτάκτως ἐρριμμένων.

"Αν ὅλα ταῦτα γίνονται, ἡ πεῖνα ἂν ματτίζει·
ἢ ἔνδεια, ἡ ἀσθένεια αὐτοὺς ἂν τοὺς θερίζει·
ποτὲ· ποτὲ· δὲν μελετοῦν γιὰ νὰ παραδοθοῦναι
ἂν μὲς 'τὴ πόλι σκελετοὶ, καὶ ἄψυχοι γεννοῦναι

Γέροντες καὶ ἀντέχουνε· δὲν τοὺς φοβίζ' ἡ πεῖνα
ἡ γύμνια, αἱ ἀσθένειαι, ὁ θάνατος ἡ γκρίνια·
Μόν' τοὺς φοβίζ' ἡ πόλις των, Τούρκικη νὰ μὴ γείνῃ,
Τοῦρκοι μὴ τὴ πατήσουνε, καὶ ἂς χαθοῦν ἐκεῖνοι.

'Επαραγείνη τὸ κακὸ, θάνατος 'δῶ θερίζει·
Μάνα ἐκεῖ μὲ σκελετοὺς, 'σὰ λέαινα μουγκρίζει·
παρέκει ἄλλη ὕπτιος, νεκροῦ ἔχουσα χρῶμα,
τὸ πνεῦμα ἐπαρέδιδε: 'Αραχνιασμένη ὥρα . . .

Κ' ἐν τούτοις καρτερούσανε μὲ 'πομονὴ μεγάλη,
κ' ἕνας τὸν ἄλλο ρώταγε, σὲ ποιὸν θὰ κλίν' ἡ πάλη;
Μήπως οἱ Τοῦρκ' ὁρμήσουνε, καὶ ἀνικάνους βροῦνε
ἐκείνους ποὺ ἐτρέμανε ; . . . . μήπως καὶ νικηθοῦνε ;

Συναθροισθήκανε λοιπὸν, εἰς μέρος ὁρισμένον,
καὶ ὁρκισθήκανε φρικτὰ, στὸ Μέγα Σταυρωμένον
νὰ μὴ παραδοθῇ κανεὶς, ὅλοι νὰ σκοτοθοῦνε
ἢ ἔξοδο νὰ κάμουνε, μήπως καὶ ἀντρῶθοῦνε.

'Η δὲ δεκάτ' ἀνέτειλεν ἡμέρα τ' 'Απριλίου,
κ' ἀπὸ προυνὸ μελέταγαν 'τὴ δύσι τοῦ ἡλίου.
Καλὰ, δοι μπορούσανε τὰ ὅπλα γιὰ νὰ φέρουν,
οἱ ἄλλοι . . . . οἱ ἀδύνατοι, τί ἔμελλε νὰ γένουν ;

Νὰ, ὁ Καψάλης ἀσπασθεῖς, νεκρὰν τὴν συζυγόν του
τὴν πόλιν περιῆλθε, καὶ ἐκάλει ἀδυνάτους
γέροντας καὶ παιδιὰ, μὲ τὸ δαυλὸ 'στὸ χέρι
νὰ πᾶν νὰ θυσιαστοῦνε γιὰ τὴ πατρίδα μὲ φωτιά.

'Ενύκτωσε, ἐβράδωσε, 'στὴ πόλη καρτεροῦνε,
ὥρα, τὴν ὥρα, τὸν ἐχθρὸ τὸ καιροφυλακτοῦνε
νἀρθῇ' ἡ στιγμὴ εὐνοϊκὴ, μήπως καὶ πεταχθοῦνε
κ' ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν, ἀνδρείως νὰ σωθοῦνε.

Τί τοὺς φυλάνε; Οἱ ἐχθροὶ τῶχανε 'μαθημένο·
παραταγμένοι εἶτανε 'στὴ πύλη μὲ σειρὰ,
ὅλο τους τὸ στρατόπεδο, ὅλα τους τὰ σκυλιὰ,
καὶ καιροφυλακτοῦνε, τὴν ἔξοδο νὰ δοῦνε.

Καὶ ἀναμένουν σύνθημα ἀπ' τὸν Καραϊσκάκη
νὰ 'νάρῃ 'κεῖ ψυλὰ φωτιὰ, ψυλὰ στὸν "Αη Συμιό·
'μὰ κεῖνος ἦταν ἄρρωστος, πολὺ βαρειὰ πεσμένος
καὶ 'κεῖ πούχαν γιὰ σύνθημα, δὲν εἶτανε φθασμένος.

Καὶ πέταξαν τοὺς σιδηροῦς μοχλοὺς ἀπὸ τὴ πύλη
καὶ πεταχθῆκαν ἔξω 'σὰ σταυραετοὶ, χωρὶς φτερὰ
[κομὲν' ἀπὸ τὴ πεῖνα
Αἴφνης φωνὴ ὀπίσω ἠκούσθη τρομερὰ,
κ' ἄλλ' ἔκαμαν ὀπίσω κ' ἄλλ' ἔφυγαν μπροστά.....

Κ' ἐδόξασαν τὴν πόλι των, καὶ μὲ χρυσὰ στοιχεῖα
περὶ Αὐτῶν, ἀθάνατα ἔγραψ' ἡ 'Ιστορία
Κ' ὡς τελευταῖοι φθόγγοι . . . .
"Ω Κολυμβύθρα 'Ιερὰ, τοῦ γένους Μεσολόγγι
Τίς ἐκ τῆς τέφρας σὲ γεννᾷ; ὅλα Σου λάμπουν τὰ βου-
[νὰ, ἡ πεδιὰς κ' οἱ λόγγοι.

Μεσολόγγι *Τάσος Δ. Μαντᾶς*

Κ. Τ. Ἀυμπερ. Πειραιᾶ. Δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει καθόσον λείπει τὸ Ὁλεπτον γραμματόσημον. Δ. Κρεβ. Τρίκαλα. Χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται. Δ. Παλ. Καλάμας. 'Εγὼ δὲν δύναμαι νὰ στείλω σὲ σᾶς φύλλον, ἀνῆκον εἰς ἄλλον, ἀφοῦ ἄλλως τε στέλλεται τοῦτο ἀπ' εὐθείας εἰς αὐτὸν, ἐκτὸς ἐὰν ζητήσῃ ὁ ἴδιος τὸ τοιοῦτο. Α. Πολ. 'Αργοστόλιον. Εὐχαριστῶ θερμῶς. Λιον. Τσάφον. Γύθειον. Εὐχαριστῶ. Α. Καρυστ. "Ενταῦθα. Μόνον οἱ ἔχοντες 30. Δύνανται καὶ τὸν ἑαυτόν τους. Ι. Δ. Νικολ. Λαύριον. Ἄλλοτε αἱ ἀνταποκρίσεις σου νὰ φθάνουν ἐνωρίτερον, πρὸ τῆς Κυριακῆς.

Ν. Δ. Λεδεαγάτς Σᾶς ἔγραψα ταχυδρομικῶς. Στ. Φαλ. "Ενταῦθα. Εἴχομεν μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ σᾶς γνωρίσωμεν. Δύνασθε νὰ διέλθετε ἐκ τῶν γραφείων μας αὔριον 1—3 μ. μ. Θὰ σᾶς ἤμεθα ὑπόχρεοι.

Κ. Καλ. Μονεμβασίαν. «'Αναραὶ ἀγρυπνίαι» εἰς τὸ προσεχές. Σᾶς εὐχαριστῶ δι' ἐνεργείας σας. Σὲ συγχαίρω δὲ διὰ βεβαίαν ἐπιτυχίαν σου ὡς ἐνταποκριτοῦ. Ἡ «Δάφνη» θεωρεῖται εὐτυχὴς ὅτι ὁ αὐτόθι ἀντιπρόσωπός της ἀπολαμβάνει τοιαύτης ἐκτιμήσεως παρ' ὅλου τοῦ . . . ὡραίου φύλου!

Α. Χ. Ναύπλιον. Τοιαύτην ἐπιστολήν σου δὲν ἔλαβα. Ἤδη σοῦ ἀπαντῶ ὅτι δέχομαι καὶ ψευδώνυμα. Σὲ εὐχαριστῶ δι' ἐνεργείας σου. Ὡς βλέπεις ἤδη δημοσιεύεται κἄτι ἰδικόν σου. Τ. Φρ. Ναύπλιον. Μέχρι τοῦδε ἐξηκολούθει εἰσέτι ἡ ἔγκρισις τῶν ὑπὸ τῆς προκατόχου Διευθύνσεως παραδοθέντων ἔργων, εἰς τὸ προσεχὲς θὰ ἀναγραφῶσιν αἱ ἐγκρίσεις τῶν μέχρι σήμερον ἀποσταλέντων νέων ἔργων, ἅτινα θὰ δημοσιεύονται μὲ τὴν σειράν των. "Οσον ἀφορᾷ τὰς παρατηρήσεις σας, ἀπαντῶ «τὰ γενόμενα οὐκ ἀπογίνονται».

Α. S. Casdaglin. 'Αλεξάνδρειαν. 'Εγὼ τοὐλάχιστον πρώτην ἤδη φορὰν λαμβάνω γνῶσιν τῶν γραφομένων σας, ἀπευθυνθῆτε ἅθεν εἰς τὴν προκάτοχον διεύθυνσιν. Οὐδὲ χρήματα, οὐδὲ χειρόγραφα ἔλαβον. Ταῦτα πρὸς γνῶσιν σας. Κόμην. Κωνσταντινόπολιν. Φαίνεται ὅτι ἡ εὐθύνη βαρύνει τὸ Ταχυδρομεῖον. Θὰ σᾶς ἀποστείλω ἐκ νέου τὰ ζητηθέντα. Εὐχαριστῶ δι' ἐνεργείας σας. Α. Ν. "Ενταῦθα. Διὰ τὸ γνωσθὲν δημοσιευθὲν ἔργον καὶ ἐμεῖς ἐκάναμε τὰς δεούσας συστάσεις εἰς τὸν κ. Φ. Κ. νὰ τὸ ἀποσύρῃ διὰ τὴν σατανικὴν ὁμοιότητά του μὲ τὸ εὐθυμογράφημα τοῦ κ, Σ. ποῦ μᾶς γράφετε καὶ σέ̃ς. 'Αλλ' αὐτὸς ἐπέμενε νὰ τὸ δημοσιεύσωμεν, ἀναλαμβάνων ὅλην τὴν εὐθύνην διὰ τὰ περαιτέρω..... "Οπως δὲ θὰ εἴδατε εἶνε καὶ ἐκ τῶν δι' ἀργυρίου προτιμηθέντων, ὥστε κ.τ.λ.... Τ. Μ. Μεσολόγγιον. 1 στήλη ἔμμετρος δηλ. δρ. 4. "Ηρ. Φρ. Σπάρτην. Στείλατέ το πρὸς ἔγκρισιν καὶ ἂν εἶνε καλὸν κανονίζομεν τρόπον δημοσιεύσεως. "Ησθε διατεθειμένος νὰ πληρώσητε; Γ. 'Αν. 'Αγγελόκαστρον. Νέον δελτίον ἐπ' ὀνόματι Μ. Α. Ρ. ἐγένετο, ἐχρεώθητε δὲ 20 λεπτὰ δηλ. 10 τὸ γραμματόσημον καὶ 10 τὸ φύλλον, τὸ παλαιὸν δελτίον μένει καθόσον ρίπτονται ἅμα τῇ λήψει ἐντὸς ἐσφραγισμένου ὑπὸ τῆς Διευθύσεως τῆς 'Αντυνομίας κυτίου μετὰ τῶν σχετικῶν γραμματοσήμων.

Ν. Δ. Λαύριον. "Ιδετε στήλην ἐγκρίσεων προσεχοῦς ἑβδομάδος, Ι. Δ. Ν. Λαύριον. Θὰ κατορθώσω νὰ εἶσαι εἰς τὸ προσεχές, εἰ δ' ἄλλος εἰς τὸ μεταπροσεχές. Φρόντισε νὰ ἐμβάσῃς τὸ ἀντίτιμον. Δ. Ν. Ζ. "Ενταῦθα Συνδρομή σας ἐλήφθη. Ι. Βλ. Πάτρας, Ν. Καρ. Καλάμας, Δ. Δ. Τρίκαλα, Α. Ν. Ναύπλιον καὶ Κ. Μαν. Πειραιᾶ. 'Ωσαύτως.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σόλωνος καὶ 'Ασκληπιοῦ οἰνοπωλεῖον τοῦ Ν. Τσαμπᾶ εὑρίσκει κανεὶς τὸ καλλίτερο κρασὶ καὶ τοὺς ὡραιότερους μεζέδες.

ΜΑΞΙΜΟΥ ΓΟΡΚΥ

ΤΟ ΑΝΔΡΟΓΥΝΟ ΟΡΛΩΦ

18- ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΠΥΡΡΟΥ ΗΠΕΙΡΩΤΟΥ

— Λοιπὸν καλὰ... ἤρχισε νὰ λέγῃ, προετοιμαζόμενος ἤδη νὰ ἀποχωρήσῃ... λοιπὸν καλά...

'Αλλὰ τὸ πρόσωπον τοῦ φυσαρμονοπαίκτου ἔαχεν αἰφνηδίως μίαν παράδοξον συστολήν. Τὰ χείλη του σκεπασμένα ἀπὸ μία μαύρη φλοῦδα, ἤνοιξαν καὶ μία ἄτονος φωνὴ προέφερε τὴν λέξιν αὐτήν :

— Πεθαίνω....

Ἡ βαθεία ἀδιαφορία, ἡ ἀνεξήγητος ἀπάθεια τῆς λέξεως αὐτῆς ἔπεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ στήθους τοῦ 'Ορλώφ σὰν ἕνα κτύπημα σφυριοῦ. Ἔκαμε ἕνα βλακώδη μορφασμὸν καὶ ἐστράφη πρὸς τὴν ἔξοδον. Κατὰ τὴν αὐτὴν ὅμως στιγμὴν, ἦλθε πρὸς ἀπάντησίν του τρέχων ὁ Φριγκουέλλος ἀσθμαίνων, ἰδρωμένος, μὲ ἕνα κάδο νερό.

— Νὰ... τὸ ἔπῆρα ἀπὸ τὸ πηγάδι τῶν Σπιντονὼφ... τί σκυλλιὰ ποῦ εἶνε ! δὲν ἤθελαν νὰ μοῦ τὸ δώσουν. 'Αρῆκε τὸν κάδο χάμω ἔτρεξε σὲ μία γωνία τῆς κάμαρας, ἔπῆρε ἕνα ποτῆρι τὸ ὁποῖον ἔδωκεν εἰς τὸν 'Ορλώφ καὶ ἐξηκολούθησε νὰ φλυαρῇ.

— «Ἔχετε χολέρα στὸ σπίτι σας» ἔλεγαν... «Καὶ μὲ τοῦτο;» τοὺς εἶπα, «δὲν ἔχει νὰ κάμῃ τίποτε τόρα θὰ τὴν κολλήσεται καὶ σεῖς... ἡ χολέρα θὰ διαδοθῇ παντοῦ»: Τότε, μοῦ ἔδωκαν ἕνα μπάτσο... ἐδῶ...

'Ο 'Ορλώφ ἐπῆρε τὸ ποτῆρι, τὸ ἐβούτηξε στὸν κάδο καὶ τὸ ἔπιε ἀπνευστί,

Τὰ αὐτιά του ἐβούΐζαν ἀκόμη ἀπὸ τὴν κρυεράν ἐκείνην λέξιν :

— Πεθαίνω !.....

'Ο Φριγκουέλλος ἐγύριζε πέριξ του σὰν χέλι αἰσθανόμενος ὅτι εὑρίσκετο ἐν τῷ στοιχείῳ του.

— Δόστε μου νὰ πιῷ

ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ — *Φόλλιος Κλώτσας*
ΛΑΥΡΙΟΥ — *Ι. Δ. Νικολινάκος.*
ΜΟΝΕΜΒΑΣΙΑΣ — *Κων. Ἐμμ. Καλογερᾶς.*

ΟΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΜΑΣ

ΠΩΣ ΘΑ ΓΕΙΝΟΥΝ ΑΙ ΕΚΛΟΓΑΙ

Ἡ «Δάφνη» θέλουσα ὅπως οἱ ἀνταποκριταί της ἀπολαμβάνωσι τῆς ἐκτιμήσεως τῆς κοινωνίας ἣν ἀντιπροσωπεύουσι, προκηρύσσει ἐκλογὰς .... ἀνταποκριτῶν. Δηλαδὴ κάθε κύριος ἢ κυρία, ὁ ὁποῖος ἔχει νὰ ὑποδείξῃ ὡς ἀνταποκριτὴν ἢ ἀνταποκρίτριαν ἕνα φίλον του ἢ μίαν φίλην της θὰ κόψῃ τὸ κάτωθι δελτίον, θὰ τὸ θέσῃ ἐντὸς φακέλου καὶ θὰ μᾶς τὸ στείλῃ μέχρι τῆς 1ης Μαΐου μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «Διεύθυνσιν Δάφνης» ὁδὸς Μαυρομιχάλη 34, Ἀθήνας παραπλεύρως δὲ τὴν λέξιν «ἐκλογαί».

Κάθε κύριος ἢ κυρία μόνον κύριον ἢ κυρίαν κατοικοῦντα εἰς αὐτὸ τὸ μέρος δύνανται νὰ ψηφίσουν.

Οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἀποκλείονται. Αἱ Ἀθῆναι διαιροῦνται εἰς συνοικίας αἱ ὁποῖαι ἔχουν συμφέροντα καὶ συνεπῶς πρέπει νὰ ἀκούεται καὶ αὐτῶν ἡ φωνή. Τὸ Μεταξουργεῖον, ἡ Πλάκα, ἡ Νεάπολις, τὸ Βατραχονῆσι, Κολωνάκι, Πυθαράκα, Καλλιθέα, Ἅγ. Παντελεήμων, Ἅγ. Παῦλος, Μακρυγιάννη, Ἁγ. Μαρίνα ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ὑποδείξουν τοὺς ἀντιπροσώπους των ὡς καὶ τὰ διάφορα Λύκεια, Ἐκπαιδευτήρια, Παρθεναγωγεῖα, Γυμνάσια κλπ, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν οὕτως εἰπεῖν ἰδίαν κοινωνίαν.

Αἱ Ἀθῆναι θὰ ὑποδείξουν 20 ἀντιπροσώπους πλὴν τῶν σχολείων, ὁ Πειραιεύς, Πάτραι, Κέρκυρα, Σῦρος, Λάρισσα, Βόλος, Χαλκίς, Ναύπλιον, Ἀργοστόλιον, Καλάμαι, Πύργος, Τρίκκαλα, Καρδίτσα, Μεσολόγγι, Λαμία, Γύθειον, Σπάρτη, Ζάκυνθος καὶ Τρίπολις ἀνὰ 3 πλὴν τῶν σχολείων των, κάθε ἄλλη πόλις ἢ χωρίον ὡς καὶ αἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ παροικίαι ἀνὰ 1.

Ἕκαστος ὑποψήφιος τῶν πρώτων μερῶν δέον νὰ προταθῇ τοὐλάχιστον ὑπὸ 30, δηλαδὴ δι' ἕκαστον τοιοῦτον δέον νὰ συγκεντρωθῶσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας 30 τοὐλάχιστον ψηφοδέλτια φέροντα τὰ ὀνόματά των διὰ δὲ τὰς λοιπὰς πόλεις 20 ψηφοδέλτια. Ἐν ἰσοψηφίᾳ ἡ ἐκλογὴ θὰ γείνῃ μεταξὺ τῶν ἰσοψηφισάντων.

Ὅσοι θέσωσιν ὑποψηφιότητα δύνανται νὰ δημοσιεύσωσι τοῦτο εἰς εἰδικὴν στήλην τῆς «Δάφνης» ἀποστέλλοντες ἓν δεκάλεπτον γραμματόσημον. Οἱ ἐκλεχθησόμενοι θὰ ἐφοδιασθῶσι δι' εἰδικῶν δελτίων, διδόντων εἰς αὐτοὺς τὸ δικαίωμα παραστάσεως εἰς θέατρα, ἑορτάς, συναυλίας κλπ. θὰ δημοσιευθῶσι δὲ καὶ τὰ κλισέ των μετὰ σχετικῶν σημειώσεων.

Δεχόμεθα τὴν δημοσίευσιν κλισὲ ὑποψηφίων ἀνταποκριτῶν ἀντὶ δρχ. 2. ἂν τις ὑποψήφιος θέλει νὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκών του καὶ δὲν ἔχει κλισὲ δύναται νὰ ἀποστείλῃ εἰς ἡμᾶς τὴν φωτογραφίαν του μετὰ 6 δραχ. καὶ ἡμεῖς θὰ ἀναλάβωμεν τὴν δημοσίευσιν ταύτης μετὰ σχετικῶν παρατηρήσεων.

Ἐπιτρέπονται καὶ συνδυασμοὶ ὑποψηφίων.

Ἐμπρὸς λοιπὸν οἱ φίλοι τῆς «Δάφνης».

Προτείνω ὡς ἀνταποκρίτην τῆς πόλεως ..... τ .....

.....

Ἐν ..... *τῇ* *1910*

Ὑπογραφὴ

.....

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἐξεδόθη τὸ τεῦχος Ἀπριλίου τῆς «Πινακοθήκης» μὲ ἐκλεκτὴν λογογραφικὴν ὕλην, ποιήματα, ὡραίας εἰκόνας, ἐκλεκτὴν ἀνάλυσιν τοῦ ἔργου τοῦ Μωρεᾶς κλπ.

Ἐξεδόθη τὸ 3ον φύλλον τῆς «Μυρσίνης» ἐν Πάτραις.

ΑΡΩΜΑΤΑ
ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

ΣΤΗΛΗ ΕΓΚΡΙΣΕΩΝ

(Διὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν κάτωθι ἐγκριθέντων ἔργων δέον οἱ ἀποστολεῖς νὰ ἐμβάσωσι τὸ πολὺ μέχρι τέλους Ἀπριλίου 2 δρ. διὰ τὰ ἔλασσον στήλης, 3 δρ. δι' ἑκάστην στήλην καὶ 1 δρ. δι' ἓν τέταρτον στήλης ἐμμέτρων, καθόσον ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει τὰ ἔργα των δὲν θέλουσιν ποσῶς δημοσιευθῇ.)

ΕΜΜΕΤΡΑ

Ἀγνώστου Λουλουδιοῦ. *«Φέρετρα», «Στὸν βορηᾶ», «Μὴ», ἀνὰ 1)2 στ. ἕκαστον,* ***«Μαρμαρυγὴ»*** *1 στ.* ***«Monte Amore».*** *«Νυκτωδία», «Γιατί», «Μαρασμὸς», «Ἐρημία», «Ἐκδίκησις», «Πόσον» ἀνὰ 1)4 στ. ἕκαστον.* ***Β. Παπαευθυμίου.*** *«Στὴν κόρη τῶν ὀνείρων μου» 3)4 στ.* ***«Ἰαπωνέζικες στροφὲς» 1)2*** *στ.* ***«Ἐπιστροφὴ μνηστῆρος» 1)2*** *στ.* ***Δ. Δεμαντοπούλου.*** *«Κακὰ πεθερικὰ» 1 στ.* ***Σ. Παυλοπούλου.*** *«Ἡμέρες», «Τὸ κῦμα», «Ἡ Πασχαλιά», «Τὸ ρυάκι» ἀνὰ 1)4 στ. ἕκαστον,* ***Κ. Μητρομελέτη.*** *«Νυκτερινὸ» 1 στ.* ***Ι. Μανούσκου.*** *«Ὁ θάνατος τῆς εὔμορφης» 3)4 στ.* ***Εὐμαθίου.*** *«Δημοτικὰ Τραγούδια» 1 στ.* ***Ν. Παμπούκη.*** *«Πίκρες καὶ καϋμοὶ» 1 στ.* ***Α. Χατζοπούλου.*** *«Σὲ ἀγαπῶ» 1)4 στ.* ***Δ. Παπουτσοπούλου.*** *«Μαῦρα μάτια 1)4 στ.* ***Α. Πηρουνάκη.*** *«Ξεψυχῶ» 1)4 στ. «Φεύγω» 1)4 στ.* ***Ν. Φραγκ-ς.*** *«Πάντα θὰ τραγουδῶ» 1)4 στ.* ***Δ. Ἠλιοπούλου.*** *«Νεράκι καὶ ὄνειρο» 1)4 στ.* ***Βοναπάρτου.*** *«Στίχοι» 1)4 στ.* ***Γ. Ἀθάνα.*** *«Ἴσκοι», «Παλλίροιες», «Θυμᾶσαι», «Τὸ πρῶτο φιλί», «Περίμενε», «Μέσ' ἀπὸ τὸ τζάμι», ἕκαστον ἀνὰ 1)4 στ.* ***Π. Γαρέζου.*** *«Ἀγάπη χαμένη», «Θέλω» ἕκαστον ἀνὰ 1)4 στ.* ***Ν. Βάγια.*** *«Τὸ Τᾶμα» 1 1)2 στ.* ***Ἠρ. Φραγκῆ.*** *«Στὴν εἰκόνα σοι» 1)4 στ.* ***Τάσου Πιτσᾶ.*** *«Ἀπόψε», «Ἀγκάθι», «Μάγον», «Στὸ Γολγοθᾶ» ἕκαστον ἀνὰ 1)4 στ.* ***Τοῦ Σ...*** *«Μ' Πές μου» 1)4 στ.* ***Δ. Φιλήντρα.*** *«Ἡ τελευταία ὥρα» 1 στ.* ***Κούλη Κουμανάκου.*** *«Ἡ Κουμπάρα καὶ ἡ νύφη» 1 στ. «Μάρω καὶ Γιάνος» 3)4 στ.* ***«Μυστικό», «Ἐλπίζω», «Νοιώθω»*** *ἀνὰ 1)4 στ. ἕκαστον.* ***Σ. Μπομπότση.*** *«Ἐς τὸ λεύκωμα τῆς Δος Α.», «Τριαντάφυλλο», «Δὲν σὲ λησμονῶ», «Στὴν ἑορτήν της» ἀνὰ 1)4 στ. ἕκαστον.* ***Α. Παπάνου.*** *«Σὲ μίαν Ἀμυμώνη» 1)4 στ.* ***Β. Παπαευθυμίου.*** *«Μία ἱστορία», «Κάτι γροικῶ» ἀνὰ 1)4 στ.* ***Σειρίου.*** *«Σ' ἐκείνη» 1)2 στ.* ***Σ. Παναγ.*** *«Πόθος», «Μικρὲς Στροφὲς» ἀνὰ 1)4 στ.* ***Α. Μ.*** *«Μιὰ τρέλλα μου», «Ἀπογοήτευσις» ἀνὰ 1)4 στ.* ***Δ. Κουκοῦλα.*** *«Ψυχοσάββατο» 1)2 στ.* ***Νίνας Ἀποστόλου.*** *«Ἑλλὰς» 1)4 στ. «Γιὰ μιὰ νεκρὰ μητέρα», «Στὴν ὀρφανὴ παρθένα», «Στὴν ζωγραφιά σου» ἀνὰ 1)4 στ.* ***Α. Μουτζουρίδου.*** *«Γαλῆνες-Τρικυμίες» 2 στ.* ***Δ. Κουκούλα.*** *«Σὲ μι' ἄψυχη θεὰ» 1)2 στ. «Ἡ σταυρομάνα» 3)4 στ.* ***Μ. Μπρίκα.*** *«Τὸ ὄνειρο τοῦ φτωχοῦ» 1)2 στ. «Ἡ χαρὰ» 1)2 στ.* ***Δόλιας.*** *«Τὸ καράβι 1)4 στ.*

ΠΕΖΑ

Σ. Παυλοπούλου. *«Ὑπνοβάτης» 1 στ.* ***Stelhaldg.*** *«Μετὰ τὸ τραὶν» 1 στ.* ***«Ἄστρη εἰκόνα»*** *ἔλασσον στ.* ***Λευκοθέης Ἀργυροῦ.*** *«Τὸ ἔγκλημα τοῦ Λέοντος» 1 1)2 στ.* ***Π. Παπανικολάου.*** *«Ἀνέκδοτα», «Βάσκανο μάτι» ἔλασσον στ.* ***Πεντάμορφης Φαληροπειραιώτισας.*** *«Μὰ κύριε ξενοδόχε» ἔλασ. στ.* ***Νηρηίδα Ἔρωτος.*** *«Σκέψεις», «Ἀδάμαστη» ἕκαστον ἔλασ. στ.* ***Μασκώτ.*** *«Γαλάζιος τάφος» 1 στ.* ***Νίνας Ἀποστόλου.*** *«Ἀγριολούλουδο ρόδο» 1 στ.* ***Γιάννη Τ.*** *«Περιφρονημένη ἀγάπη» 1 στ.* ***Α. Παπαπάνου.*** *«Χελιδόνια» ἔλ. στ.* ***Κ. Καλογερᾶ.*** *«Ἀνιαραὶ Ἀγρυπνίαι» ἔλ. στ.* ***Δ. Φιλήντρα.*** *«Ἀποιχειωμένο σπιτάκι» 3 στ.* ***Εὐαγ. Κυριακοπούλου.*** *«Χαρὰ καὶ Λύπη» 1 στ.* **Geshenst Wilde.** *«Ju mebel» ἔλασ. στ.* ***Μίλτωνος.*** *«Σκάρπιες γραμμὲς» 1 στ.* ***Τ. Φρεδιανοῦ.*** *«Φαντάσματα» 1 στ,* ***Ζάννου Χαρίση.*** *«Μῦθος» ἔλασ στ. «Ὁ Λαίμαργος ψαρᾶς» 1 στ.* ***Ι. Μανούσκου.*** *«Τὸ ὄνειρο» 5 στ.* ***Φίλιππα.*** *«Ἕνα θύμα» 6 στ.* ***Β. Ἀσημάκη.*** *«Ὅρκος στρατιώτου» 6 στ.* ***Φ. Μινέρβα.*** *«Ὁ ναύτης» 3 στ.* ***Δ*.*** *«Τύχη καὶ ἑτοιμότης» 2 στ.* ***Α. Μαρπουτζόγλου.*** *«Τὸ πουδράρισμα τῆς γρηᾶς» 3 στ.* ***Κ. Ρέρρα.*** *«Ἡ Ἀνθοῦλα» 10 στ.* ***Δος Καμπιώτου.*** *«Ὁ Λεπρὸς τῆς πόλεως Ἀόστης» 20 στ.*

ΕΙΔΗ ΚΟΥΡΕΩΝ
ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

ΚΟΛΩΝΙΑ Μ. Φ. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ
Ἐν Ἀθήναις, Ὀφθαλμιατρεῖον 9
Ἀριθ. Τηλεφώνου 604
Ἐν Πειραιεῖ, Φιλωνος 57
Ἀριθ. Τηλεφώνου 49

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΑΖΗΝΕΡΗΣ
ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
Θεραπεύει παθήσεις στόματος καὶ ὀδόντων.
Ὁδὸς Μαυροκορδάτου 8
(Παρὰ τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν)

Ὁ ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Ἁγίου Μάρκου καὶ Κολοκοτρώνη ἀρ. 48.
κ. ΣΠΗΛΙΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
πωλεῖ ἀρίστην βαφὴν αὐγῶν καὶ λαμπάδες ἐξ ἀγνοῦ κηροῦ.

ΤΗΝ ΣΟΚΟΛΑΤΑ ΣΑΣ
Νὰ προμηθεύεσθε μόνον ἀπὸ τὸ Ζαχαροπλαστεῖον τοῦ κ. ΖΑΒΟΡΙΤΟΥ (Πλατεῖα Συντάγματος), εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκει κανεὶς καὶ τὰ ὡραιότερα καὶ ἀγνότερα γλυκίσματα.

Ὅλοι ἀγοράσατε
ΛΑΧΕΙΑ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ
Διὰ τὴν κλήρωσιν τῆς 25 Ἀπριλίου

ΧΡ. ΒΑΡΛΕΝΤΗ
"ΘΡΥΛΟΙ,,
Ἐκδίδονται προσεχῶς

ΑΔΕΛΦΟΙ ΠΡΙΝΤΕΖΗ
Ἐκδόσεις συγγραμμάτων, τιμοκαταλόγων, δελταρίων, ρεκλαμῶν, κτλ. Τυπογραφικὰ **Clichés.** *Ζινκογραφίαι-Χαλκογραφίαι-Τριχρωμίαι-Ξυλογραφίαι. Πώλησις καὶ μίσθωσις ἑτοίμων* **Clichés.** **PHOTO RÉPORTAGE** *εἰδικὴ φωτογραφικὴ ὑπηρεσία δι' ἐφημερίδας καὶ περιοδικά. Καλλιτεχνικὴ εἰκονογράφησις ἐφημερίδων-βιβλίων περιοδικῶν καταλόγων κ.τ.λ. Μεγάλη συλλογὴ φωτογραφιῶν, εἰκόνων διαφόρων γεγονότων καὶ κοσμημάτων, φωτογράφησις καταστημάτων καὶ ἐργοστασίων. Πλάκες προβολέων δωρεὰν, στέλλονται δείγματα καὶ πληροφορίαι, διαρκὴς ἔκθεσις ὁδὸς Παπαρηγοπούλου 9. Ἔναντι Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν. Ἐργοστάσια ὁδὸς Σωκράτους 2 Ἀθῆναι.*

Οἱ πάσχοντες νοσήματα
ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ
Τραχώματα, καταρράκτην, τριχίασιν, ἀλλοιθωρίαν, κλπ. θεραπεύονται ἐν τῇ τελείᾳ ὀφθαλμολογικῇ κλινικῇ
ΤΟΥ ΥΦΗΓΗΤΟΥ
τῆς ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ
Ἐν τῇ Ὀφθαλμολογικῇ σχολῇ τῶν Παρισίων σπουδάσαντος.
20—Ὁδὸς Πειραιῶς—20

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ν. ΣΠΑΝΟΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
Ἐν Παρισίοις καὶ Ρώμῃ εἰδικῶς σπουδάσας τὰ νοσήματα καρδίας καὶ πνευμόνων. Ὁδὸς Ἁγίου Μάρκου 24 (11—12 καὶ 3—5).

ΟΡΕΙΧΑΛΚΟΥΡΓΙΚΟΝ
ΚΑΙ ΥΔΡΑΥΛΙΚΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
Η "ΠΡΟΟΔΟΣ,,
Κατασκευάζονται καὶ τοποθετοῦνται ἅπαντα τὰ ὑδραυλικὰ εἴδη, ἤτοι: Λουτῆρες, Θερμοσίφωνες, Μηχανήματα ἀφοδευτηρίων, Ὑδαταποθῆκαι κλπ. Ἐγκαταστάσεις ἀεριόφωτος. Εἴδη φωτισμοῦ. Ἀμίαντα Πλεσετὴ καὶ Συνήθη, κλπ. κλπ.
ΚΑΛΑΔΑΜΗΣ ΚΑΙ ΠΑΝΤΕΛΟΠΟΥΛΟΣ
5—Ὁδὸς Σατωβριάνδου—5

ΤΥΠΟΙΣ Μ. ΚΑΡΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
Ὁδὸς Παπαρρηγοπούλου ἀριθ. 9